

MARTTI LUTHER

Jouluaaton hartaus

Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seinään, koska heille ei ollut sijaa majatalossa. Luuk. 2:7.

Kristuksen syntymään liittyvien monien ihmeellisten asioiden joukossa on suuri ihme siinä, että neitsyt Maria uskoo tämän asian tulevan hänelle tapahtumaan; se on niin suuri ihme, että me emme kyllin voi sitä ihmetellä. Kun enkeli sanoi neitsyelle: ”Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut” (Luuk. 1:35), silloin hän ei voinut ymmärtää eikä tuntea sitä, vaan ainoastaan uskoa sen. Siksi Augustinuskin sanoo, että hän on ollut paljoo enemmän armoitettu ja autuaampi siinä, että hän uskon kautta sydämessään synnytti Kristuksen, kuin että hän teki sen lihassa. Tämän ihmeen piti tapahtua ensiksi hänessä. Ellei hän olisi vastaanottanut niitä sanoja, jotka enkeli sanoi hänelle, niin ei yksikään noista muista ihmeistä olisi tapahtunut. Mutta kun sanat menivät hänen sydämeensä ja tulivat sinne kätkeytyksi, seurasi muikin heti, ja hänessä tapahtui sellainen muutos, ettei yksikään ihminen voi sitä ajatuksin käsittää.

Jos siis Kristuksen syntymisen pitää tulla meille hyödyksi ja muuttaa meidän sydämemme, niin meidän pitää painaa mieleemme neitsyen esikuva ja seurata häntä. Samalla tavoin pitää näet tapahtua meidänkin sydämessämme, kuin hänessä tapahtui. Tä-

män ihmeen pitää lakkaamatta uudistua meissäkin, jokaisen pitää vastaanottaa tämä lapsi, niin että hän sanoo ja uskoo tämän lapsen omaksensa, niin kuin neitsyt teki, kun hän oli hänet synnyttänyt; jokaisen pitää käyttäytyä niin kuin Kristus olisi syntynyt yksin hänelle. Siltä, joka ei niin vastaanota tätä lasta, on tämä kokonaan hukkaan mennyt. Kirjoittaessaan: ”Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu”, Jesajakin ottaa vastaan tämän lapsen niin kuin äiti. Tällaista mieltä tapaamme nykyään valitettavasti perin harvoissa ihmisissä; se on melkein tyystin hävinnyt. Ei tosiaankaan saa olla mikään vähäinen usko sillä, joka näin tekee uskoen, että tämä Jumalan ja neitsyen lapsi on hänen ja että sen hänessäkin pitää syntyvän. Tässä rupeaa näet sydän sykkimään. Tällainen usko oli Aabrahamilla, niin kuin Kristus hänestä sanoo: ”Aabraham riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja hän iloitsi” (Joh. 8:36). Kuinka voisi ihminen olla nauramatta ja riemuitsematta, jos hän vahvasti sydämessään uskoisi ja pitäisi totena, että tämä lapsi on hänen? Kun tämä riemu uskon kautta tuntuu sydämessä, silloin täyttyvät Raamatun sanat, joissa Jumala on luvannut Aabrahamin siemenessä siunata kaikki ihmiset, toisin sanoen täyttää heidät armolla ja autuudella ja antaa heille kaikkea hyvää.

Osa jouluaaton hartaudesta Hengellisessä virvoittajassa

Jouluevankeliumi

Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.

Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!" Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisilleen: "Menkäämme nyt Beethelheimiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu.

Evankelista Luukas. Luuk. 1:1–20 KR 1938:n mukaan.

Kuka on ihmiskunnan Vapahtaja

Ensimmäisen kolmen vuosisadan aikana seurakunta eli vihamielisessä ympäristössä. Toisaalta kirkon haasteena oli Kristuksen evankeliumin vieminen kreikkalais-roomalaiseen maailmaan, ja toisaalta sitä ei uhannut vain vaino, vaan myös Jumalan sanan kanssa ristiriidassa olevat ajatukset, joita oli jo alkanut esiintyä kirkossa.

Vuonna 312 jKr. Konstantinus voitti Rooman keisarikunnan käskyvällän Milvian sillan taistelussa. Koska hän ajatteli voittonsa johtuneen Jeesuksen Kristuksen väliintulosta, hän nosti kristinuskon suosituksi uskonoksi keisarikunnassa. ”Yksi Jumala, yksi Herra, yksi usko, yksi seurakunta, yksi imperiumi, yksi keisari” oli hänen tunnuslauseensa. Uusi keisari kuitenkin pian havaitsi, että teologiset kiistat mursivat ”yhden uskon ja yhden kirkon”. Oli eriäviä käsityksiä Kristuksen luonnosta. Ihmiset kysyivät silloin aivan kuten tänäkin päivänä: ”Kuka Jeesus Kristus on?”

Vuonna 325 jKr. piispat kirjoittivat Nikaian uskontunnustuksen Nikaian keisarillisessa kaupungissa opittavaksi ja tunnustettavaksi jokaisen uskovaisen toimesta. Nikaian uskontunnustus kirjoitettiin areiolaisuutta vastaan, liikettä, joka alkoi Areios-nimisestä henkilöstä, joka kiisti Kristuksen jumaluuden. Kokousta kutsuttiin Nikaian ensimmäiseksi ekumeeniseksi kirkolliskokoukseksi, ja se pidettiin kirkon

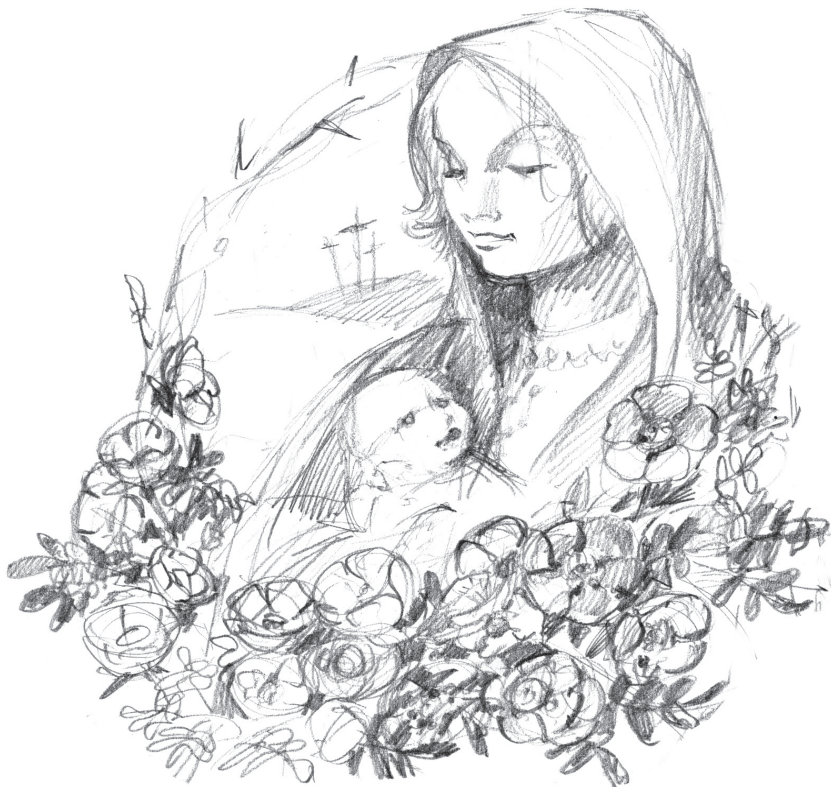
yhtenäisyyden varjelemiseksi. Tässä uskontunnustuksessa me luterilaisina kristittyinä mielihyvin ja rohkeasti tunnustamme Jeesusta Kristusta, kaiken ihmiskunnan ainoaa pelastajaa!

“Tosi Jumala, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt”

Tunnustamme, että Jeesus on ”Jeesus Kristus, tosi Jumala, synnitetty Isästä iankaikkisuudessa”. Jos Jeesus Kristus ei olisi todella täydellisesti Jumala, hän ei voisi olla Välimiehenemme. Jumalan ja ihmisen välit eivät olleet kunnossa, sillä meidän syntimme erottivat meidät Jumalasta. Me tarvitsimme Välimiehen, mutta vain Jumala itse voisi hankkia pelastuksen kaikille ihmisille ja täyttää Jumalan vanhurskauden vaatimukset. Mitä tulee Jeesuksen jumaluuteen, hän on yhdenvertainen Isän kanssa: ikuinen ja samaa olemusta kuin Isä. Jos Jeesus Kristus ei olisi tosi Jumala, hän ei voisi olla meidän pelastajamme.

“Tosi ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta”

Nikaian uskontunnustus opettaa meitä tunnustamaan, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi, syntyi Neitsyt Mariasta ja että hän täytti lain meidän puolestamme, kärsi ja kuoli meidän syntiemme anteeksiantamusta varten, ja että hänet herätettiin kuolleista meidän vanhurskaudeksemme. Kristuksen

ylösnousemus on Jumalan julistus siitä, että olemme vanhurskaita Kristuksen tähden. Pelastus on yksin armosta, yksin uskon kautta ja yksin Kristuksen tähden, ei koskaan lain teoista. Tämä sama pelastaja, jumalihminen Jeesus Kristus, on läsnä kirkossaan. Hän jakaa lahjojaan armonvälineiden kautta, nimittäin Raamatun sanan, saarnan, pyhän kasteen, ripin ja Herran ehtoollisen kautta.

Me emme voi täysin selittää kaikkea, mikä liittyy Kristuksen ihmiseksi tulemiseen. Emme voi täysin käsittää,

kuinka joku voi olla tosi Jumala ja tosi ihminen. Mutta me voimme kouliintua sanomaan tarkasti, kuka Jeesus on maailman Vapahtajana. Tiedämme hän, kuka hän on ja kuka hän ei ole. Voimme tuntea hänet uskon kautta sanan saarnasta. Luotamme häneen ja rakastamme häntä Vapahtajanamme. Ilolla palvomme häntä, jumalihmistä, maailman pelastajaa: "Isän Sana, nyt lihaan ilmestynään: Tulkaa, palvoamme häntä, Herraa Kristusta."

Edward Brockwell, Jyväskylä

Adventtisaarna

Jumalan antama Messias

Neljäntenä adventtisunnuntaina. Toinen vuosikerta.

Sen jälkeen Jeesus meni opetuslapsineen Juudean maaseudulle ja oleskeli siellä heidän kanssaan ja kastoi. Mutta Johanneskin kastoi Aionissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä; ja ihmiset tulivat ja antoivat kastaa itsensä. Sillä Johannesta ei vielä oltu heitetty vankeuteen. Niin Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään juutalaisen kanssa puhdistuksesta. Ja he tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: "Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä." Johannes vastasi ja sanoi: "Ei ihminen voi ottaa minää, ellei hänelle anneta taivaasta. Te olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellensä lähetetty. Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen todistustansa ei kukaan ota vastaan. Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen. Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla. Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." Joh. 3:22–26.

Meillä on kirkkovuodessa neljä adventtisunnuntaita. Ne valmistavat meitä oikeaan joulun viettoon. Tämä sunnuntai on näistä viimeinen. Tekstissämme Johannes Kastaja, varsinaisista profeetoista suurin ja viimeinen, opettaa hämmennykselle opetuslapsilleen ja samalla meillekin, millaisen ainutlaatuisen Kristuksen eli Messiaan Jumala on meille antanut. Tämähän on se asia, joka antaa sisällön joululle ja sen vietolle.

1. Messias on Jumalan Poika, hän, joka on yli kaikkien

Jumala oli kutsunut Johannes Kastajan Jeesuksen edelläkävijäksi ja profeetakseen. Siitä tapahtumasta Raamattu ei kerro. Raamattu kertoo vain Johanneksen syntymään liittyviä asioita ja sitten siirtyy puhumaan hänen toiminnastaan. Profeetoille oli ominaista selkeä kutsumustietoisuus. He eivät olleet liikkeellä omasta aloitteestaan. He eivät julistaneet omaansa, vaan he puhuivat Ju-

malan sanoja. Niin myös Johanneksen kaste ja parannussaarna olivat Jumalasta. Johannes ei ollut kuitenkaan kirjaprofeetta. Hänen julistuksestaan tiedämme vain sen, mitä evankeliumit kertovat ja ennustukset lausuvat.

Vanhan Liiton aikana oli myös muita profeettoja, jotka eivät olleet kirjaprofeettoja, kuten Elia ja Elisa. Se ei vähentänyt heidän arvovaltaansa. Nyt siis Kastaja esittelee meille Jeesuksen täydellä jumalallisella arvovalalla, Kristuksen airuena ja edelläkävijänä. Muistamme, että Jeesus sanoi häntä suurimmaksi vaihasta syntyneitten joukosta, ja moitti niitä, jotka eivät uskoneet häntä.

Kun Johannes Kastaja julisti, hänen saarnassaan oli tehoa. Jeesus antaa siitä sen todistuksen, että monet syntiset ja publikaanit tekivät parannuksen. Niin Kastaja valmisti tietä Jeesukselle ihmisten sydämiin. Huomaapa eräs tärkeä asia tästä kristillisen kirkon toimintaa varten. Jeesus vahvisti Kastajan kutsumuksen, viran ja julistuksen oikeaksi jälkikäteen. Kuinka sitten syntiset saattoivat häntä uskoa ja kääntyä? Eihän Johannes tehnyt edes ihmeitä. Johanneksen saarna ei ollut oikeassa olemisen todistelua, vaan se oli lain ja evankeliumin saarnaa, kehoitusta kääntyä synnin harjoituksesta Jumalan armon varaan, kehoitusta ottaa kaste vastaan syntien anteeksiantamisen sakramenttina. Kun sitten Jeesus aloitti julkisen toimintansa, Johannes ohjasi sielut hänen hoivaansa.

2. Lain saarna tekee meistä Messiasta tarvitsevia

Miten ihmiset saattoivat uskoa Kastajaa?

Vastaus on yksinkertainen, vaikka emme useinkaan tajua tätä asiaa. Voima oli siinä sanassa, jonka Johannes oli Herralta saanut. Se oli parannuksen saarnassa, joka tavoitti omattunnon ja sitten hoiti ne. Tuloksena oli kääntyneitä, uskovia ihmisiä, jotka olivat saaneet elämänsä kiinnelkohdaksi Jumalan ja hänen Poikansa. He eivät seuranneet ihmistä, vaan Jumalan Poikaa.

Niin Jumala haluaa, että sinäkin opit tuntemaan syntisi ja syntisyytesi. Se tapahtuu käytännössä tavallisesti siten, että näet synniksi yksittäisiä vääriä tekojasi ja pelästyit niiden tähden ansaitsemaasi Jumalan vihaa. Huomaat olevasi kurja syntinen. Tämän kurjuuden mittarina ei ole synnin suuruus verrattuna yhteiskunnan lakipykäliin tai toisten ihmisten synteihin, vaan kurjuuden osoittaa Jumalan laki: olet ansainnut helvetin tuomion ja karkotuksen Jumalan kasvoista ikuisen pimeyteen. Tämä tuomio ei tule vain raskaimmasta synnistäsi, vaan jokaisesta synnistä, siitä pienimmästäkin, jota et ole edes synniksi havainnut.

Mutta ei tässä vielä kyllin. Kun olet havainnut rikkoneesi yksittäisissä synneissä, olkoot ne haureutta, juopumusta, varkautta, ahneutta, itsekkyyttä, ylpeyttä, lähimmäisen vihaamista, katkeruutta, tottelemattomuutta ja kunnioituksen puutetta vanhempia kohtaan, valhetta, pahan puhumista ja parjausta, väärää todistusta, toiselle kuuluvan himoitsemista ja kateutta, tai mitä tahansa syntiä lähimmäistäsi kohtaan, niin eihän tämä ole vasta kuin osa sitä pahaa, mikä sinussa asuu. Opit, että tämä kaikki on syntiä myös Jumalaa vastaan, mutta että on vielä niitäkin syntejä, jotka ovat ns. ensimmäisen taulun syntejä eli kohdistuvat suoraan Jumalaan.

Ensiksikin sinun on huomattava, että Jumala on todellinen, elävä Jumala,

joka näkee sekä tekosi että sydämesi. Hän sanoo: “Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi yli kaiken.” Jos et ota Jumalalta saamiasi lahjoja häntä kiittäen, vaan uskot ansainneesi ne niin kuin Manu illallisensa, et rakasta Jumalaa, vaan itseäsi. Jos seuraat, kuuntelet ja tuet väärää oppia, lausut turhaan Jumalasi pyhän nimen ja osallistut sen häpäisemiseen. Jos hylkää puhtaan Jumalan sanan, vaikka voisit olla sitä kuulemassakin, halveksit saarnaa ja Jumalan sanaa ja rikot kolmannen käskyn. Kun Jumalan laki tavoittaa sinut rikkomasta lähimmäisiäsi vastaan ja vielä itse pyhää Jumalaa vastaan, etkö parahtaisi apostolin kanssa: “Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?”

Löydät pitkän, aivan loppumattoman syntiluettelon ja joudut tunnustamaan sen omaksesi. Kerran eräs henkilö valitti pastorille syntisyyttään kuolinvuoteella. Hän oli joutunut vakavaan paikkaan Jumalansa eteen. Toivoa paranemisesta ei ollut. Lähestyi se, mistä Raamattu sanoo: “Heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio” (Hebr. 9:27). Pastori kysyi häneltä, mitä syntejä hän on tehnyt. Sairas sanoi: “Minä olen tehnyt kaikki synnit.” Sairas sai synninpäästön ja ehtoollisen sakramentin.

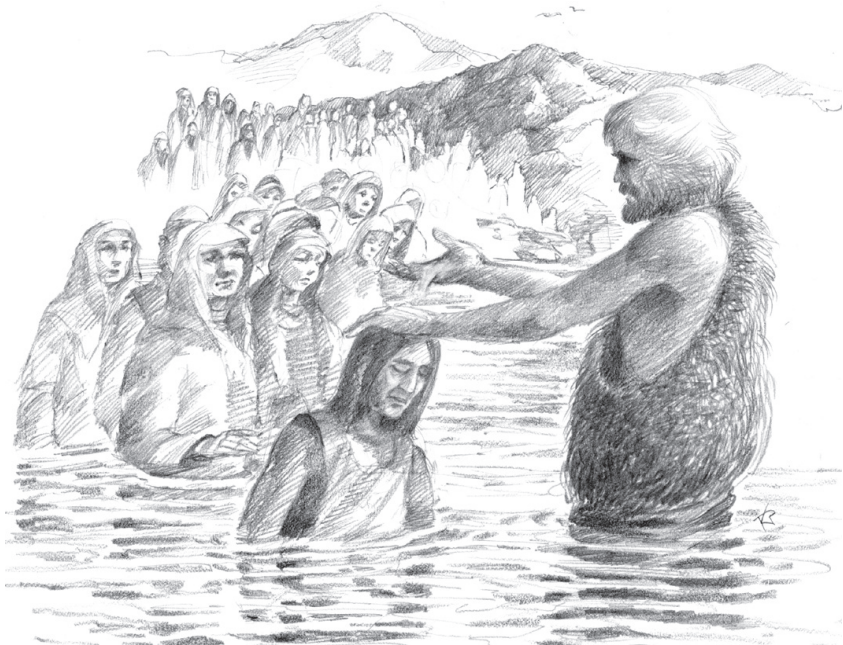
Jumalan sana puhuu paljon yksittäisistä synneistä, mutta se menee vielä pidemmälle. Saattaisihan joku ajatella, että synnit ovat kuin maailmankansalaiset irrallisina ilman maata, yhteiskuntaa ja yhteenkuuluvuutta. Ei niin, vaan Vapah-taja sanoo: “Sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset. Nämä ihmisen saastuttavat.” (Matt. 15:19–20.) Ei ole kysymys vain synneistä, vaan syntisyydestä, turmeltuneesta sydämeistä eli periturmeluksesta. Syntikurjuutemme perustana eivät ole niinkään yksittäiset synnit kuin läpikotainen luontomme periturmelus, mistä kaikki yksittäinen paha seuraa. Se on kuin emäsika, jolla on paljon porsaita. Turhaan ei Raamattu sano: “Etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston” (Ilm. 3:17). Meidän jokaisen tulee tunnustaa periturmeluksemme ja sanoa: “Minussa, se on minun lihassani, ei asu mitään hyvää.”

3. Evankeliumi tekee meistä autuaita

Kun Kastaja osoitti kuulijansa viheliäisiksi, kurjiksi, köyhiksi, sokeiksi ja alastomiksi, hän puki heidät sitten pyhyden vaatteella, avasi heidän silmänsä näkemään, teki heidät rikkaiksi, onnellisiksi ja iloisiksi. Hän osoitti Messiasta ja sanoi: “Katso Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnin.” Jeesus todistaa: “Publikaanit ja portot uskoivat häntä.” Niin nämä kävivät ylpeilevien fariseusten nenän edestä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Johannes Kastaja todisti Jeesuksesta: “Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä.”

Johanneksella oli luja usko Jeesuksen alkuperästä. Hän todisti, että Jeesus on Jumalan Poika. Hän osoitti, että Jeesus puhuu sitä, mitä hän taivaallisen isänsä

luona näkee, että Isä on antanut kaikki hänen käteensä ja että hän on yli kaikkien. Vielä hän sanoi: "Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla." Nämä opetukset saivat sijansa monissa sydämissä ja valmistivat tietä Jeesukselle.

Erityisen ihmeellistä oli, että Johanneksen saarnasta kääntyivät portot ja publikaanit. Pelkkä laki ei olisi sitä voinut saada aikaan. Olivathan fariseukset lakia julistaneet ja heidät tuominneet. Mutta se ei ollut tehnyt heistä Jumalan lapsia eikä ollut saanut heitä tuottamaan uskon hedelmiä. Mutta Jumalan Karitsan julistaminen syntien poisottajana ja kaste anteeksiantamuksen ja uudestisyntymisen sakramenttina antoi heille voiman uskoa ja tulla Jumalan lapsiksi. "Evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle autuudeksi." Älä sinäkään etsi teoistasi ansiota ja turvaa sielullesi Jumalan edessä, vaan usko, että olet armosta pelastettu Jumalan lahjana. Se antaa tunnolle rauhan ja sydämeen ilon.

Mekin saamme tulla luonnollisesta tilastamme viheliäisinä, kurjina, köyhinä, sokeina ja alastomina Jeesuksen luo Kastajan parannussaarnan opastuksella. Saamme yhä uudestaan uskolla omistaa sen, mitä kasteemme on meille lahjoittanut ja olla puettuina pyhyiden vaatteella, silmät avattuina näkemään, rikkaiksi, onnellisiksi ja iloisiksi tehtyinä. Saamme olla autuaita, Jumalan Karitsan pyhällä verellään lunastamia Jumalan lapsia.

Markku Särelä Tampereella 21.12.2010.

Virret VK 1938: 5:1,3,5,8; 118:2-4; 290:1-3; 436:1-5; 14:1,5,7

Mikä oli ja on Kristuksen asema Isään nähden

Muistamme jouluna maailman Vapahtajan, Kristuksen Jeesuksen, Jumalan Pojan, ihmiseksi tuloa. Ajatella useinkin häntä siltä kannalta, mikä on hänen asemansa meihin ihmisiin nähden. Hän on syntiemme soveltaja, Lunastajamme. Hän on Hyvä Paimenemme. Hän on Puolustajamme. Hän on veljemme. Hän on ystävämmme. Vieläpä hän on Jumalamme ja iankaikkinen Isä. Hyvä onkin hänen näin uskoa ja näin hänestä ajatella.

Raamattu puhuu Jeesuksesta Kristuksesta myös eräältä toiselta kannalta. Se puhuu hänestä suhteessa hänen Isäänsä. Tämä on tärkeä näkökohta. Se kertoo meille, millaiseen Jumalaan me kristityt uskomme, ja millaisen Jumalan nimeen meidät on kastettu. On olemassa vain yksi, todellinen, elävä Jumala, nimittäin Pyhä Kolmiykeys, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Siitä, mitä uskomme Jeesuksen suhteesta hänen Isäänsä, riippuu, onko uskomme kristillinen ja oikea.

1. Ennen hänen ihmiseksi tuloaan

Pyhän Raamatun mukaan Jumala lähetti Poikansa maailmaan ihmiskunnan Vapahtajaksi. ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16.)

Jeesuksesta ei tullut Jumalan Poi-

kaa vasta, kun hän syntyi ihmiseksi, vaan hän on ollut Jumalan Poika hamasta iankaikkisuudesta. Maailmalla on alku, mutta Jumalan Poika on ollut jo alussa. Hänellä ei ole alkua. Ihmiseksi hän tuli vasta sikiämisessä, mutta tosi Jumala ja iankaikkinen elämä hän on ollut aina ja on aina oleva.

Jumalan ”tykönä ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa” (Jaak. 1:14). Jumaluudessa ei ole myöskään erilaisia asteita, vaan Jumala on yksi, kuten jo Mooses kirjoittaa ja Israel uskoi (5 Moos. 6:4). Niinpä meidät on kastettu yhden Jumalan nimeen. Se on Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimi (Matt. 28:19). Jumalan Poika ei ole Isää eikä Henkeä alempi eikä ylempi, vaan kaikki jumaluuden persoonat ovat yhtäläisessä, jumalallisessa kirkkaudessa, valtasuuruudessa, kunniaassa ja vallas- sa. Mikään näistä ei voi suureta eikä vähetä. Se kaikki on ollut iankaikkisuudesta täytydessään jokaisella jumaluuden persoonalla yhtäläisessä omistuksessa ja käytössä.

Raamattu kertoo meille, että Poika on Isästä iankaikkisuudessa syntynyt (Ps. 2:7; Apt. 13:33; Hebr. 1:5; 5:5). Poikaa ei ole luotu eikä tehty. Sanalla ”syntynyt” Raamattu kuvaa näiden kahden jumaluuden persoonan keskinäisen suhteen Isän ja Pojan suhteeksi. Pyhä Henki taas ”lähtee” Isästä ja Pojasta ja on Isän ja Pojan Henki (Joh. 15:26; Gal. 4:6). Emme voi käsittää näitä korkeita asioita vajavaisella

ymmärryksellämme. Voimme vain toistaa Raamatun sanoja, joilla Jumala on ilmoittanut meille itsensä.

Raamattu sanoo Jumalasta, että hän on Henki (Joh. 4:24). Niin myös Jumalan Poika oli ennen ihmiseksi tuloaan henki, ei kuitenkaan mikä tahansa korkea henki, vaan hän oli yhtä olemusta Isän kanssa ja on sitä iankaikkisesti.

Isä lähetti Poikansa, tuon korkean kirkkauden Herran, Vapahtajaksemme. Se kertoo hänen suuresta uhrauksestaan meidän syntisten hyväksi ja hänen sanomattomasta rakkaudestaan. Meitä ei ole lunastettu millään vähäisellä, katoavaisella hinnalla, vaan "Kristuksen kalliilla verellä" (1 Piet. 1:19). Se on Jumalan Pojan veri, hänen, joka tuli ihmiseksi meidän tähtemme.

2. Hänen elässään maan päällä alennuksen tilassa

Pojan suhde Isään alennuksen tilassa ei muuttunut hänen jumalallisen luontonsa puolesta siitä, mikä se oli ennen hänen ihmiseksi tuloaan. Poika oli edelleenkin "kirkkauden Herra" (1 Kor. 2:8), yhtä Isän kanssa (Joh. 10:30, 17:21). Jeesus sanoi Isästä ja itsestään: "Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut" (Joh. 1:18). Ollessaan täällä Lunastajan tehtävässään Poika oli samalla Isän helmassa ja ilmoitti sen, mitä hän siellä kuuli ja näki.

Maanpäällisen vaelluksensa aikana Jeesus kutsui Jumalaa Isäkseen, mutta hän ei koskaan puhunut Isästään opetuslasten kanssa yhteisenä Isänä ja käyttänyt termiä "meidän Isämme", vaan hän sanoi "minun Isäni" ja "teidän Isänne". Hänen suhteensa Isään oli näet erilainen kuin meidän suhteemme taivaalliseen Isäämme. Jeesus sanoi: "Minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö" (Joh. 20:17). Hän ei sanonut "meidän Jumalamme tykö". Kun Jeesus puhui Isästään, hän ei koskaan puhunut Isästään yhteisenä Isänä opetuslastensa kanssa, koska suhde oli erilainen. Isä meidän -rukouksessa Jeesus opetti opetuslapsiaan sanomaan: "Isä meidän". Heille hän sanoi: "Rukoilkaa siis *te* näin: Isä meidän..." (Matt. 6:9).

Inhimillisen luontonsa puolesta Jeesus oli Isää vähäisempi alennuksen tilassaan. Jumalan Pojan alentuminen, "itsensä tyhjentäminen" ja "orjan muodon ottaminen" (Fil. 2:7) merkitsi sitä, ettei Kristus alennuksen tilassa aina eikä täysin käyttänyt jumalallista kirkkauttaan, josta hänen inhimillinen luontonsa silloinkin oli persoonallisen yhtymyksen vuoksi osallinen.

On huomattava, että Kristuksessa hänen molemmat luontonsa, jumalallinen ja inhimillinen, yhdistyivät yhdeksi persoonaksi. Niinpä Elisabet tunnusti aito kristillistä uskoa sanoes-

saan neitsyt Mariasta: “Kuinka minulle tulee tämä, että *minun Herrani äiti* tulee minun tyköni” (Luuk. 1:43). Kristillinen kirkko onkin käyttänyt neitsyt Mariasta nimeä *teotokos*, se on Jumalan synnyttävä, sillä se lapsi, jonka Maria synnytti, oli tosi Jumala, siis sekä Marian kohdussa että syntyessään. Jumalan Poika otti näet Mariasta itseensä inhimillisen luonnon ja tuli ihmiseksi. Asia ei ollut toista tietä niin, että myöhemmin jossakin vaiheessa Jumala olisi adoptoinut Jeesuksen Pojaksi. Jumalan Poika on aina ollut Jumalan Poika ja siis tosi Jumala, mutta ihmiseksi hän tuli vasta sikiämisessä.

Tällöin autuutemme on lujalla pohjalla, kun itse Jumalan Poika on Lunastajamme. Silloin myös ymmärrämme, kuinka raskas rikos on epäusko, joka hylkää näin suuren Jumalan rakkauden. Käsitämme silloin jotakin myös siitä, kuinka tyrmistyttävä synty on olla uskottomatta sen sanoja, jonka Isä on lähettänyt, joka on aina Isän helmassa ja joka on puhunut Isän antamin sanoin kutsu miensa Profeettojen ja Apostolien kautta Pyhissä Kirjoituksissa.

3. Hänen korotuksensa jälkeen

Raamattu kertoo Kristuksen korotuksesta. Siihen kuuluivat: eläväksi tekeminen, helvettiin astuminen, ruumiillinen ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja istuutuminen Jumalan oikealle puolelle. Nyt Kristus ei ole enää paikkaan ja aikaan sidottu inhimillisen luontonsa puolesta, vaan hän on kaikkialla ja täysin määrin osallinen Jumalan kunnian ja käyttäen rajoittamatta jumalallista kaikkivaltiutta. Kristuksen inhimillinen luonto

on nyt osallinen siitä jumalallisesta valtasuuruudesta, mikä koko Pyhällä Kolmiykseydellä on aina ollut ja siis myös Pojalla oli ennen hänen ihmiseksi tuloaan.

Kristuksen korotus ei tarkoita sitä, että hän nyt olisi korkeammassa asemassa, missä hän oli ennen ihmiseksi tuloaan. Niin ovat jotkut teologit ajatelleet. Sellainen ajatus kuitenkin alentaa Jumalan Pojan Isän alapuolelle ja hajottaa Jumalan ykseyden tai esittää jumaluudessa tapahtuneen muutoksen. Siten langetaan pois kristillisestä uskosta kadottavaan harhaan. Yhteisö, joka niin opettaa, ei ole kristillinen, ja kieltäessään Jumalan kolmiykseyden sen kasteetkaan eivät ole päteviä.

Elämme nyt Kirkon kokoamisen aikaa. Kristus hallitsee kirkkautensa valtaistuimella. Hän ohjaa, suojelee ja hallitsee sitä Pyhällä Hengellään Apostolien ja Profeettojen sanan kautta. Vaikka Kirkko kohtaa elämässään ja työssään vihamielisen maailman, se on kuitenkin varjeltu ja pysyvä suuren Ylipaimenensa turvissa. Kristus on lähettänyt pyhät, voimalliset enkelinsä ohjaamaan koko maailman ja yksittäisten uskoviensa ulkonaisia vaiheita niin, että hän voi tullessaan asettaa eteensä kirkastettuna valittujensa joukon täysilukuisena.

Kun Kristus saapuu, sinä hetkenä käy jokaiselle ilmi hänen voimansa ja valtasuuruutensa. Hän on Herra. Mutta tulee selväksi myös jotakin muuta. Hänen viisi haavaansa hohtaa kirkkautta, ja ne kertovat, että evankeliumi oli uskon ja luottamuksen arvoinen, mutta epäusko viisaiden suurin tyhmyys.

Markku Särelä

Joululahja

*Oi joululahja, Jeesus rakkahin,
mä kuinka Sua kyllin kiittäisin,
kun synnin korpeen synkkään, tiettömään
mua kadonnutta tulit etsimään!*

*Sä tyyten itses mulle lahjoitit,
niin että köyhiks jäivät enkelit
sen suhteen, minkä aartehen
sain omakseni, köyhä syntinen!*

*Sä ihmiseksi tulit, Jumalain,
niin että syyni kaikki sovittain
Sä pyhäis perintöhön, kunniaas
mun kuvas kaltaisena toisit taas.*

*Nyt pyytäin tulen seimikehtos luo:
oi Jeesus-lapsi, mulle armos suo,
niin olla saan, Sun kokonaan
eläissä, kuollessani, ainiaan.*

*Oi joululahja, Jeesus rakkahin,
Sun Isäs lapsi oon nyt minäkin.
Käyn Isän luo – en itkein vaikertain,
kuin ennen orjuudessa alla lain.*

*Nyt lapsenasi riemuin tulla saan
Sun ansiossas, Jeesus, yksin vaan!
Niin tulit, Jeesus, seimikehtohon
– ja seimen yllä ristin varjo on.*

G.A. Aho, Jeesus elää, s. 24.

Miksi Jumalan Poika tuli ihmiseksi?

Jouluna juhlimme Jumalan Pojan ihmiseksi tulemista. Se on yksi kristinuskon keskeisimmistä asioista. Siksi on tärkeää tänäkin jouluna tarkastella kysymystä, miksi Jumalan Poika tuli ihmiseksi.

Ei itsensä tähden, vaan lunastamaan maailman

Jumalan Pojan ei tarvinnut tulla ihmiseksi itsensä tähden. Hän on maailman Luoja ja Ylläpitäjä ja hänellä on jo itsessään kaikki hyvyys ja täydellisyys. Ihmisyydellä ei ollut Jumalalle sellaista annettavaa, mitä hän olisi tarvinnut tai mikä hänen täyteydestään olisi puuttunut.

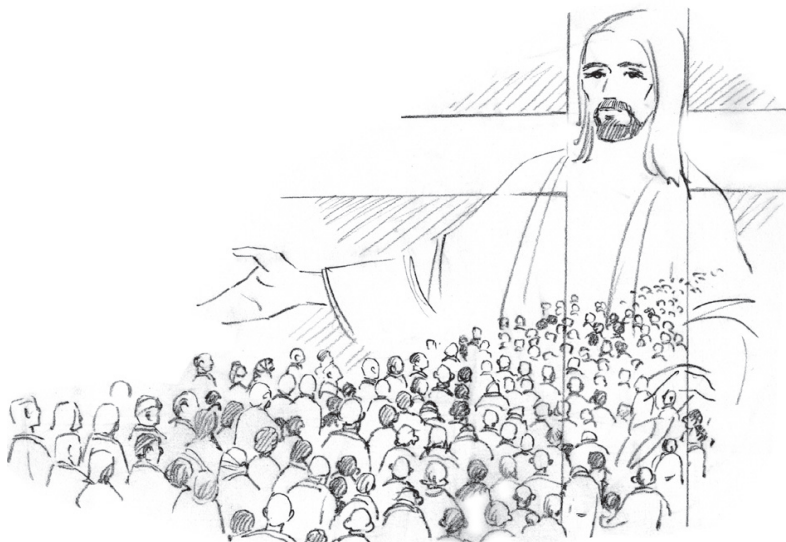
Jumalan Poika tuli maailmaan meidän ihmisten vuoksi. Jumala “lähettti Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset”. Ilman Kristusta

ihmiset ovat erossa Jumalasta pahutensa tähden. Olemme synnin vallan alaisia. Jumalan laki, joka vaatii täydellistä rakkautta ja pyhyyttä, tuomitsee meidät.

Kristus tuli maailmaan lunastamaan meidät vapaiksi tästä orjuudesta. Hän tuli ostamaan meidät vapaiksi synnin turmiovallasta ja syyttävän lain kirouksesta. Hän tuli maailmaan ollakseen meidän Vapah-tajamme, antaakseen oman elämänsä, kärsimisensä ja kuolemansa lunastushinnaksi meidän edestämme.

Suuresta rakkaudesta langennutta ihmiskuntaa kohtaan

Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisen motiivina oli vain pyyteetön rakkaus. Me ansaitsimme ainoastaan Jumalan vihaa, mutta silti Jumala rakasti meitä niin, “että antoi ainokaisen Poikansa,

ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”. (Joh. 3:16) Meidän vuoksemme Hän, joka ei mahdu taivasten taivaisiin, tuli avuttomaksi vastasyntyneeksi eläinten seimeen. Meidät pelastaakseen Jumala pukeutui ihmisyyteen ja itse Kuningasten Kuningas laskeutui palvelijaksemme.

Tätä Jumalan armoa, joka tulee osaksemme pyytämättä ja ylittäen kaikki odotuksemme, kuvaa Paul Gerhard jouluvirressään:

*En ollut vielä syntynyt,
kun synnyit auttajaksi.
En armoas mä kysynyt,
kun tulit turvaajaksi.
En vielä ollut päällä maan,
kun riensit tänne maailmaan,
aukaisit taivaan mulle.*

(VK1938 14:2)

Tullakseen meille tieksi Isän tykö

“Minä olen tie ja totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muuten kuin minun kauttani”, Jeesus sanoo. Ilman häntä olemme eksyksissä eikä meillä ole tietä Jumalan yhteyteen. Mutta nyt hän on tullut maailmaan ollakseen sovitustyönsä kautta itse meille tie. Ja “joka sitä tietä kulkee, ei eksy – eivät hullutkaan.” (Jes. 35:8)

Jokainen, joka turvautuu Kristukseen omana Vapahtajanaan, kulkee hänen kauttaan taivaaseen Jumalan luo. Näin Jumalan Poika on ihmiseksi tulemalla avannut pelastuksen tien jokaiselle. Tästä saamme iloita tänäkin jouluna.

Vesa Hautala

Pyhä Kolmiykseys ja joulu

Kun ajattelemme joulua, mieleemme voi usein tulla vain, että Jeesus syntyi ihmiseksi pelastaakseen ihmiskunnan. Tämä on tietenkin joulun ydin, mutta Kristuksen ihmiseksi tulon takana on koko pyhä Kolmiykseys.

1. Isä lähetti Poikansa maailmaan

Yksi tutuimmista Raamatun kohdista sanoo: “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3:16). Tästä jakeesta näemme, että Isä päätti lähettää Poikansa maailmaan, jotta jokainen Kristukseen uskova voisi pelastua. Isällä ei ollut mitään pakkoa antaa Poikaansa, mutta suuresta rakkaudestaan syntisiin hän päätti antaa hänet syntiuhriksi. Isä antoi kalleimpansa meidän edestämme.

2. Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä

Pyhällä Hengelläkin on osuutensa joulun ihmeessä. Uskontunnustuksessa lausomme raamatullisen totuuden: “Jeesukseen Kristukseen, joka – – – sikisi Pyhästä Hengestä”. Tämä mysteeri ylittää ymmärryksemme. Jeesuksen sikiäminen oli ylikuonnollinen tapahtuma. Se tapahtui ilman miehen vaikutusta. Neitsyt tuli raskaaksi ihmeellisellä tavalla. Pyhästä Hengestä sikiäminen on Kristuksen synnittämyyden tae. Koska Jeesus sikisi pyhällä, meistä poikkeavalla tavalla, hän kykeni sovittamaan kaikki syntimme.

3. Poika otti lunastuksen suorittaakseen

Joulun ihme, Jumalan suurin rakkauden teko, on Pojan lihaantuleminen. Isän ja Pyhän Hengen työt ovat sen edellytyksiä. Jumalan Poika otti neitsyt Marian kohdussa koko maailman synnit harteilleen ja aloitti Jumalan pyhän lain täyttämisen meidän edestämme: “Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan” (Gal. 4:4–5). Pojan rakkaus syntistä maailmaa kohtaan on häkellyttävä! Kuinka hän voi lahjoittaa henkensä niiden edestä, joissa ei ole mitään rakastettavaa?

Raamattu alleviivaa sitä, kuinka Kolmiykseys on Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen taustalla. Jeesuksen armotyöllä on Jumalan ehdoton ja vankkumaton tuki ja siksi mekin voimme tänä jouluna juhlia turvallisista mielin, varmoina siitä, että Kristuksen tähden meillä on rauha Jumalan kanssa.

Mika Bergman

Veisa

Luterilainen - Lastenosasto

Joulu 2011

Nyt Jumalalle kunnia, kun antoi ainoon Poikansa. Siit' enkelitkin
riemuiten veisaavat hälle kiitoksen.

Pastorin kirje

Ilmoitus Jeesuksen edelläkävijän syntymästä

“Äiti, äiti, tule nopeasti ikkunaan katsomaan aamuruskoa!” Näin huusi pikku Elinor eräänä aamuna. Äiti tuli. “Oi, onpa kaunista! Tiedätkö, mikä myös aivan kohta tulee esiin?” kysyi äiti. “Kyllä, aurinko tulee esiin,” sanoi Elinor. – Vähän ennen kuin rakas Vapahtaja tuli, tuli ensin jotain muuta. Kuuntelehan, mitä se oli.

Eräässä pappiskylässä Juudan vuoristossa asui pappi Sakarias vaimonsa Elisabetin kanssa. He olivat molemmat hurskaita ja odottivat Vapahtajaa. Mutta heillä ei ollut lasta. He olisivat niin mielellään halunneet lapsen! He olivat usein rukoilleet, että rakas Jumala antaisi heille pienokaisen. Mutta ei. Ja nyt he olivat jo vanhoja.

Eräänä aamuna Sakarias oli Jerusalemin temppelissä. Hänen tehtävänään oli suitsuttaa esiripun edessä olevan kultaisen alttarin päällä. Esirippu riippui Kaikkeinpyhimmän edessä. Ja kansa seisoi temppelin esipihalla ja odotti näkevänsä savun; sitten kansan oli määrä polvistua maahan ja rukoilla.

Yhtäkkiä Sakarias näki enkelin, joka seisoi suitsutusalttarin oikealla puolella. Ja hän säikähti ja pelkäsi. Mutta enkeli sanoi hyvin ystävällisesti: “Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi *Johannes*. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.”

Vielä muutakin enkeli sanoi. Hän sanoi, että Johannes tulisi kääntämään monta Israelin lasta Herran, heidän Jumalansa puoleen. Ja vieläkin enkeli kertoi lisää. Hän sanoi, että Johannes kulkisi Herran Kristuksen edellä profeetta Eliaan hengessä ja voimassa. Hän kääntäisi isien sydämet, jotta he uskoisivat kuten lapset. Myös epäuskoisia hän kääntäisi, jotta heistä tulisi yhtä ymmärtäväisiä kuin uskovista. Niin hän valmistaisi Herralle Kristukselle kansan, joka olisi valmis ottamaan hänet vastaan Vapahtajana. –

Oi, nyt pitäisi Kristuksen, rakkaan Vapahtajan, tulla! Johanneksen pitäisi kulkea hänen edellään kuten aamuruskon ennen aurinkoa! Pyytäisitkö isääsi tai äitiäsi lukemaan ja selittämään sinulle Jes. 40:3 ja Mal. 3:1? Siellä tämä on ennustettu.

Mitä sanoikaan rakas Sakarias nyt siihen, että hänen oli määrä saada tuollainen poika? Hän sanoi: “Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut.” Tämä kaikki oli hänelle liikaa, eikä hän voinut uskoa sitä, vaan hän tahtoi merkin siitä, että se oli totta. Enkeli puhui hänelle: “Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman. Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sen tähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät toteen aikanansa.”

Kansa odotti Sakariasta ja ihmetteli, miksi hän viipyi temppelissä niin kauan. Kun hän viimein tuli ulos, hän ei kyennyt puhumaan, vaan viittoili heille. He ymmärsivät hänen nähneen taivaallisen näyn temppelissä. Sakarias viipyi Jerusalemissa, kunnes hänen temppelipalveluksensa päättyi. Sitten hän meni kotiin. Ja hänen vaimonsa Elisabet huomasi olevansa raskaana, mutta ei kertonut siitä kenellekään. Mutta hän ylisti Herraa hänen suuresta armostaan.

Rukous

Kiitän sinua, rakas Jumala, että pidät sanasi ja olet antanut tämän aamuruskon kajastaa. Kiitän myös siitä, että taivaallinen Aurinko, rakas Vapahtaja, on myös tullut. Aamen.

C.M. Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen. Suom. Annaliisa Keisala

Jeesuksen Kristuksen syntymä

Kaksi tuhatta vuotta sitten Rooman maailmanvalta ulottui Eurooppaan, Aasiaan ja Afrikkaan saakka. Siihen kuului myös Juudea. Siihen aikaan, kun Johannes Kastaja syntyi, keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki ihmiset hänen valtakunnassaan piti merkitä veroluetteloihin. Heidän tuli ilmoittaa nimensä ja omaisuutensa esivallalle. Ne kirjattiin muistiin. Jokaisen piti tehdä se omassa kotimaassaan ja siinä kaupungissa, missä hänen esi-isänsä olivat kirjoihin merkityt. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun näin määrättiin. Se oli Jumalan tahto. Jeesuksen Kristuksen oli näet määrä syntyä Beetlehemissä. Sen Jumala on ilmoittanut etukäteen profeetta Miikan kautta. Beetlehem taas oli se kaupunki, jossa kuningas Daavid oli syntynyt tuhat vuotta aikaisemmin. Koska Joosef ja Maria kuuluivat Daavidin sukuun, heidän piti mennä Beetleheemiin veroluetteloon merkitäviksi. Niin he laittautuivat matkaan ja kulkivat Nasaretista Beetleheemiin. Se oli kahdenkymmenen tunnin matka.

Heidän ollessaan Beetlehemissä tuli Marian synnyttämisen aika. Joosef halusi saada heitä varten huoneen majatalosta. Majatalo oli rakennus, jossa oli kaksi pientä tupaa. Tupia ympäröi joka puolelta avoin, katettu tila, mistä ihmiset ja karja etsivät suojaa auringon paahdetta ja sadetta vastaan. Siihen heidän täytyi jäädä, koska tuvat olivat varattuina. Siinä Maria synnytti esikoisensa, kapaloijon ja pani hänet seimeen. Oli yö.

Tiedät, kuka oli Marian esikoispoika. Hän oli se Poika, josta on ennustettu maailman alusta halki kaikkien vuosisatojen. Hän oli vaimon Siemen, joka oli polkeva rikki käärmeen päähän. Hän oli Juudan sankari, Daavidin Poika, neitsyen Poika, jonka nimi on Ihmeellinen, Neuvonantajana, Voima, Sankari, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas, väkevä Jumala, Immanuel. Hänet oli kapaloitu ja pantu seimeen.

Rukous

Iankaikkisuudesta lähtien on armo ja laupeus ollut Sinulla mielessä meitä kurjia syntisiä kohtaan! Sinä lähetit Poikasi ja annoit hänen tulla ihmiseksi, jotta hän toisi meille Sinun armosi ja lunastaisi meidät kaikista synneistä, kuolemasta ja kiusaajan vallasta ja pelastaisi meidät ja tekisi autuaiksi. Kiitos ja ylistys olkoon Sinulle armostasi! Aamen.

*Enkel-kuoroon yhtykäämme
Ja Kristusta ylistäkäämme!
Hän jätti taivaan kunnian.
Kantoi ihmislasten vaivan
Hän ristinkuoloon asti aivan,
Näin voitti vallat saatanan.*

*Isälle taivaassa
Myös kiitos riemuisa
Kantakaamme,
Kun armossaan
Meit' auttamaan
Soi Poikansa hän maailmaan.*

Carl Manthey-Zorn

Valoa pimeyteen

Odotamme joulua. Päivät ovat käyneet lyhyiksi ja illat ovat jo pimeitä. Pihassa ei ole vielä lunta. Kukkapenkissä töröttävät kuihtuneiden kukkien varret. Annan niiden jäädä siihen talveksi, jotta linnut löytävät niistä siemeniä, kun lumi peittää maan. Kukkapenkkiin olen laittanut lyhdyn.

Tämä on ihmeellinen lyhty. Ei paristoa, ei johtoja, ei kynttilää. Se saa voimansa suoraan auringosta päivän aikana ja illalla se luovuttaa valoa pimeyteen. Oletko sinä nähnyt sellaista lamppua?

Sellaisia lamppuja ovat myös Jumalan lapset. He saavat voimansa Jumalan sanasta ja jakavat sitten tämän ilosanoman pimeälle maailmalle. Psalmissa sanotaan: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni."

Kun pimeässä puutarhassa näen loistavan lyhdyn, tulen aina iloiseksi. Niin taas jouluna, kun saamme käydä seimen äärelle, näemme sen suunnattoman rakkauden paisteen, joka meille säteilee seimeltä. Jumalan Poika on tullut ihmiseksi pelastamaan meidät.

Tuula

Mitä uskontunnustus sanoo joulusta?

“Nyt Jumalalle kunnia, kun antoi ainoon Poikansa”

Nyt me tarvitsemme hyvin tärkeää kirkkomme Kristinoppia. Sitä luetaan ahkerasti rippikoulussa. Mutta on hyvä tutustua siihen jo ennenkin. Kirjan lopussa on kaksi uskontunnustusta, Nikaian uskontunnustus ja Athanasiuksen uskontunnustus. Meille on tutuin apostolinen uskontunnustus, jonka tavallisesti lausumme jumalanpalveluksissa. Jumala on kolmiyhäinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki, sen tiedämme Raamatusta. Nikaian uskontunnustuksen alussa luemme: “Me uskomme yhteen ainoaan Jumalaan, Isään Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan, kaikkien näkyväisten ja näkymättömien Luojaan. Ja yhteen ainoaan Herraan Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt, Jumala Jumalasta, Valkeus Valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta, syntynyt eikä luotu, joka on Isän kanssa yhtä olemusta ja jonka kautta kaikki ovat tehtyt...”

Kun luet eteenpäin, tulet joulun tapahtumiin, Jeesuksen syntymään. Näin jatkuu uskontunnustus: “... Joka meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden astui alas taivaasta ja otti miehuuden Pyhän Hengen kautta neitsyt Mariasta ja tuli ihmiseksi...” Niin syntyi Jeesus-lapsi, meidän Jumalamme ja Vapahtajamme, Israe-

lin maassa, Beetlehemissä roomalaisen keisarin Augustuksen aikana noin kaksi tuhatta vuotta sitten.

Juutalaiset kuuluivat silloin Rooman valtakunnan alaisuuteen. Siksi seuraavaksi mainitaankin roomalainen maaherra, joka päätti asioista. Näin kertoo uskontunnustus: “Meidän edestämme Jeesus ristiinnaulittiin Pontius Pilatuksen aikana, kuoli ja haudattiin, nousi kuolleista kolmantena päivänä kirjoitusten mukaan, astui ylös taivaasiin, istuu Isän oikealla puolella ja on sieltä taas tuleva suuressa kunniaassa tuomitsemaan elävät ja kuolleet; jonka valtakunnalla ei ole loppua.”

Uskonpuhdistaja Martti Luther sanoo, että “Isän oikea puoli on kaikkialla, Jumala on kaikkialla.” Emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset ovat ajallisia mutta näkymättömät iankaikkisia. Me katsomme näkymättömiä Jumalan sanan kautta. Pyhä Henki avaa meille Raamatun sanan.

Vielä luemme, mitä uskontunnustus sanoo Pyhästä Hengestä: “Me uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään, joka Isästä ja Pojasta lähtee, jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumarretaan ja kunnioitetaan, joka on puhunut profeettojen kautta. Uskomme yhden, pyhän, yleisen ja apostolisen seurakunnan; tunnustamme yhden ainoan kasteen syntien anteeksi-antamiseksi ja odotamme kuolleitten ylösnousemusta ja tulevan maailman elämää. Aamen.”

Miksi Jumalan ainoa Poika, syntön, pyhä Herra tuli meitä auttamaan tähän maailmaan, joka “kokonaan on pahan vallassa”? (1. Joh. 5:19) Jumalan sana kertoo sen monissa kohdin. Ethän koskaan unohda tätä tuttua raamatunlausetta: “Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.” (Joh. 3:16) Tässä saamme vastauksen miksi -kysymykseen. Herra Jeesus tuli siksi, että hän rakastaa meitä. Hän, Jumala ja ihminen, kärsi suunnattomat tuskat ristinkuolemassa sovittaessaan kaikkien ihmisten kaikki synnit, menneet ja tulevat. “Kellä vaiva sellainen, ollut on kuin Jeesuksen?” kysytään virressä (VK 1938 50:1). Jeesus täytti Jumalan lain puolestamme. Me emme voi sitä täyttää “Kukaan teistä ei lakia täytä”, sanoi Jeesus (Joh. 7:9). Me olemme perisyntien alaisia kuolemaan asti. Teemme syntiä ajatuksin, sanoin ja toin, vaikkemme tahtoisikaan. Tarvitsemme siis anteeksiantamusta joka päivä. Jos elämme Jumalan lapsina, uskossa Jeesukseen, emme tahdo langeta kiusaajan houkutuksiin elämään syntielämää. Mutta jos lankeamme, kadumme ja pyydämme syntejämme anteeksi, kuten Raamattu opettaa. Saamme uskoa syntimme anteeksi yksinomaan armosta. Sitten taas haluamme elää Jumalan tahdon mukaan.

Saamme taas veisata Lutherin ihanaa jouluvirttä:

*Jo riennä katso sieluni,
ken seimessä nyt makaapi:
Hän on sun Herras, Kristukses,
Jumalan Poika, Jeesukses.*

*Oi Herra tänne tultuas,
syntist et hylkää, armias.
Sä köyhäks tulit rikkahin,
sua siitä kuinka kiittäisin.*

(VK 1938 21:3,4)

EP

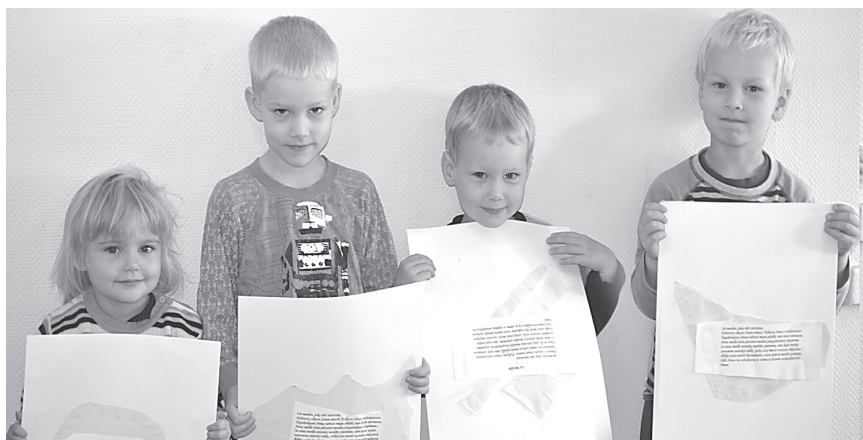
Terveiset Helsingin pyhäkoulusta!

Meidän pyhäkoulussa käy pieniä lapsia. Kukaan ei vielä käy peruskoulu. Mutta opettajaa osataan jo kuunnella. Jouluksi Kalle-setä laittoi lapsille seimen. Siihen laitettiin kasa olkia ja sitten toin vauvanuken, jolla oli kapalo. Oskari katseli nukkea ja sanoi: “Ei toi käy, se on tyttö.” “Tämä ei ole oikeasti tyttö eikä poika, tämä on vauvanukke. Se on lelu”, selitin. Nukke pantiin seimeen.

Katselimme seimeä lasten kanssa. Jumalan Poika syntyi tallissa, ei siellä ollut vuodetta, oli vain eläinten syöttökaukalot. Maria-äiti kapalo Jeesus – lapsen ja laittoi sitten seimeen makaamaan. Sitä ihmettelimme siinä jouluseimemme vierellä. Jumalan Poika tuli köyhyyteen meidän tähtemme.

Tuula

Alla: Pyhäkoulussa opittiin rukousta. Isä meidän -rukous liimattiin paperille ja koristeltiin tauluksi.

Aika ja iäisyys kohtasivat ensimmäisenä jouluna

Uskontunnustuksessa lausumme kaksi Kristuksen lihaan tulemiseen liittyvää asiaa: "... sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta." Iankaikkinen Jumala syntyi aikaan. Sana tuli lihaan. Jumala tuli ihmiseksi. Haluamme nyt tarkastella, mitä yksityiskohtaisia asioita tähän joulun ihmeeseen liittyy.

1. Jumalan iankaikkinen Henki "varjoaa" neitsyt Marian

Kun enkeli alkoi selittää hämmästyneelle Marialle Kristuksen syntymän ihmettä, hän sanoi: "Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut." (Luuk. 1:34) Tämä jae auttaa käsittämään sitä, että syntisestä ihmisestä, Mariasta, saattoi syntyä synnitön Vapahtaja. Luther kirjoitti tästä: "Kristus varmasti syntyi luonnollisesta lihasta ja verestä, joka perisyntiin myötä oli turmeltunut Aadamissa, mutta sellaisella tavalla, että se voitiin parantaa" (W² II, 1171).

Juuri tätä ihmettä, että synnitön Vapahtaja sikisi perisyntiin alaisessa Mariassa, selittää se, että Pyhä Henki tuli Marian päälle ja Korkeimman voima varjosi hänet. Tämä on valtava ilosanoma. Tarkoittaahan se, että ihmisluonto ja synty ovat kaksi eri asiaa. Tästä myös seuraa, että meillä todella

voi olla pätevä Välimies, Herra, joka on lihan puolesta samanlainen kuin me, kuitenkin ilman syntiä. Syvä lohdutus on siis noissa muutamassa uskontunnustuksen sanassa: "Sikisi Pyhästä Hengestä."

2. Jumalallinen, iankaikkinen valtasuuruus asettuu neitsyen kohtuun

Marialle raskaaksi tuleminen oli valtava yllätys. Hän kantoi kohdussaan Vapahtajaa, Jumalan iankaikkista valtasuuruutta.

Siitä, että Marian kohdussa kasvoi maailman Vapahtaja, on todistuksena Marian käynti Elisabetin luona. Elisabet lausui: "Siunattu sinä vaimojen joukossa, ja siunattu sinun kohtusi hedelmä! Ja kuinka minulle tapahtuu tämä, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni?" (Luuk. 1:42–43) Elisabet, jo iäkäs Marian sukulainen, iloitsi lupauksen täyttymisestä. Hän oli jo aiemmin odottanut Vapahtajaa syntäväksi. Nyt hän sai aivan erityisen ilonaiheen: Vapahtaja oli syntyvä maailmaan. Hänen Herransa äiti tuli häntä tervehtimään.

Maria yhtyi Elisabetin iloon. Hän lausui kiitosvirtensä, jossa hän iloitsi siitä, että itse on saanut armon. Hän sanoi: "Minun henkeni riemuitsee Ju-

malasta, Vapahtajastani.” (Luuk. 1:47) Vapahtaja oli tuova avun myös kaikille toisille uskoville: “Hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät.” (Luuk. 1:50)

Näin Jumalan Pojan oleminen neitsyen kohdussa antaa aiheen suureen juhlaan ja kiitollisuuteen armosta.

3. Kirkkauden Herra varttuu ihmistaimena äitinsä rinnan alla ja syntyy aikaan

Vapahtaja kasvoi Marian kohdussa. Aikanaan tuli synnyttämisen aika. Silloin tuo tähän mennessä pie-nehkö piiri, joka tiesi Vapahtajan olevan pian syntymässä, laajeni. Kristus syntyi kaikkia syntisiä varten. Paime-net saivat kuulla, että heille oli syntynyt Vapahtaja. Tämä ilosanoma kuului kaikelle kansalle. Jumalan Poika oli syntynyt täyttämään lupaukset syntien sovituksesta.

4. Meille opiksi ja lohduksi

Kristillinen kirkko on vanhastaan tunnustanut Kristuksen lihaan tule-misen ihmeen. Luterilainen tunnustus yhtyy jakamattoman kirkon opetukseen ja sanoo: “Me siis uskomme, ope-tamme ja tunnustamme, että Mariassa ei siinnyt pelkkä ihminen sinänsä, eikä hän synnyttänyt pelkkää ihmistä si-nänsä, vaan todellisen Jumalan Pojan. Sen vuoksi häntä asianmukaisesti ni-mitetään Jumalan äidiksi, niin kuin hän todella onkin.” (Yksim. ohje, supistelma, VII, 12)

Tämä luo pohjan uskolle: “Hänhän (Kristus) tuli ihmiseksi, sikisi ja syntyi kaiketta synnittä Pyhästä Hengestä ja neitsyestä ollakseen synnin herra; sit-ten hän kärsi, kuoli ja haudattiin mi-nun puolestani hyvittääkseen ja mak-saakseen sen, mitä minä olin rikko-nut.” (Iso katekismus II, 31)

KN

Joulusaarna

Herran kirkkaus – Kristuksen valtasuuruus

Joulupäivänä. II vuosikerta. Evankeliumi.

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt. Oli mies, Jumalan lähettäjä; hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa. Ei hän ollut se valkeus, mutta hän tuli valkeudesta todistamaan. Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut. Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:1–14.

Apostoli Johannes kirjoitti evankeliuminsa elämänsä lopulla, kun toiset apostolit olivat jo kuolleet. Silloin tiedon nimellä kulkeva valhetieto pyrki hävittämään evankeliumin. Oli noussut monta valheprofeettaa, jotka kielsivät Jeesuksen todellisen jumaluuden ja sen, että hän on luvattu Messias eli Kristus. He eivät tunnustaneet, että Jeesus oli “Kristus, lihaan tullut” (1 Joh. 4:2). Siten kristillinen usko oli uhattuna keskeisimmältä kohdaltaan. Onhan niin, että jos seimen lapsi Beetlehemissä ei ole Jumalan Poika ja tosi ihminen, ei hänen työlläänkään ole pelastavaa merkitystä ja me olemme vielä synneissämme ja ilman toivoa. Mutta kun hän on todellisen ihmisyyden omakseen ottanut neitsyt Mariasta ja samalla kirkkauden Herra ja Jumalan Poika, meillä on hänessä voitto kiusaajasta, synnistä, kuolemasta ja maailmasta. Tätä kaikkea ajattelempa ja uskossa nautimme myös tänä jouluna.

Apostoli Johannes vahvistaa uskoamme ja murskaa Pyhän Hengen antamin sanoin epäuskon väitteet heti evankeliuminsa alussa ja julistaa: “Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Ju-

malan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus.”

Professori Franz Pieper neuvoi aikanaan teologian opiskelijoita, miten he voivat voittaa ahdistukset, joita Raamattua kritisoi teologia saattaa synnyttää. Hän kehotti opiskelijoita sellaisessa tilanteessa ottamaan Raamatun esille ja lukemaan Johanneksen evankeliumin alun! Hyvä neuvo, onhan tämä juhlava Raamatun kohta väkevän Jumalan väkevä sana. Se tuo silmiemme eteen iankaikkisen persoonallisen Sanan ja Vapahtajamme kirkkauden ja valtasuuruuden. Siitä löytyy apu myös sitä valhetietoa ja pilkkaa vastaan, jolla ympäröivä epäuskoinen maailma tänäänkin hyökkää kaiken aikaa kristillistä uskoa vastaan.

1. Jo Vanha Testamentti kuvaa Herran kirkkautta

Israelin kansa kasvatettiin monin lupauksin ja seremonialain esikuvalisin säädöksin odottamaan Messiaista. Luvattulla Messiaalla oli nimiä, jotka kertoivat hänen olevan tosi Jumala ja Herra Sebaot. Hän oli oleva väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Immanuel eli Jumala meidän kanssamme, Herra, meidän vanhurskautemme, Daavidin poika, mutta samalla Daavidin Herra. Hän oli se Herra, joka väkevällä kädellä johdatti Israelin kansan Egyptin orjuudesta ja tuhosi faraon joukkoineen. Hän näytti kirkkautensa tuhoamalla erämaavaelluksen aikana vastustajansa Israelinkin keskuudessa, ne, jotka moninaisista ihmeistä huolimatta niskoittelivat eivätkä uskoneet. Niin tuhoutuivat kapinoivat Aaronin kaksi poikaa ja koorahilaiset, vaikka he olivat Mooseksen veljen ja serkun poikia. Raamattu nimenomaan korostaa, että Herran kirkkaus näkyi noissa peruuttamattomissa tuomioissa.

Tämä on kerrottu meille, että ymmärtäisimme Jumalan antaneen kaiken tuomion Pojalle, sille samalle Jeesukselle, joka uinui tallin seimessä ja jonka Herodes aikoi surmata, tälle Jeesukselle, jonka Israelin päämiehet sitten omalla tuomiollaan ristiinnaulitsivat, koska he eivät tunteneet kirkkauden Herraa. Se on kerrottu sitä varten, että muistaisimme, että Kristus on tuleva suuressa kunniaassa kaikkien pyhien enkeleitten kanssa ja tuhoava vastustajansa, ettemme suostuisi epäuskoisen maailman menoon ja käsityskantaan.

Mooses pyysi saada nähdä Herran kirkkauden. Hän sai nähdä sen erikoisella tavalla. Mooses sanoi: “Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi.” Herra vastasi: “Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi ja huudan nimen ‘Herra’ sinun edessäsi. Ja minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan.” Ja hän sanoi vielä: “Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.” Sitten

Herra sanoi: “Katso, tässä on paikka minun läheisyydessäni; astu tuohon kalliolle. Ja kun minun kirkkauteni kulkee ohitse, asetan minä sinut kallion rotkoon ja peitän sinut kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Kun minä sitten siirrän pois käteni, näet sinä minun selkäpuoleni; mutta minun kasvojani ei voi kenkään katsoa.” Huomasithan, että Raamattu yhdisti Herran kirkkauteen tässä hänen ihanuutensa.

Tuho kohtaa epäuskoisia, paatuneita niskoittelijoita. Heidät tuhoaa Kristuksen kirkkaus ja valtasuuruus. Mutta niille, jotka syntihädässään turvautuvat häneen, hän on armollinen, vieläpä täynnä ihanuutta.

2. Herran kirkkaus kätkeytyy silmiltämme, mutta luvataan katseltavaksi autuudessa

Neitsyt Maria ylisti Jumalaa hänen laupeudestaan ja lupausten täyttämisestä. Sakarias iloitsi siitä kirkkaasta aamunkoitosta, joka loistaa meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa. Kirkastusvuorella Kristus antoi välähdyksen valtasuuruudestaan. Mooses sai siellä keskustella hänen kanssaan hänen poismenostaan, jolla Jeesus oli kirkastava Isän ja jonka jälkeen hänet ylennettiin alennuksen tilasta ikuiseen kirkkauteen. Siellä näkyi Jeesuksen ihanuus. Se oli todisteena siitä kirkkaudesta, joka odottaa autuudessa hänen omiaan, meitä, jotka kuljemme täällä kuoleman varjon maassa.

Jeesuksen seimen äärellä hänen kirkkautensa on salassa, mutta tulee eräällä tavalla esille siinä uskon tunnustuksessa, jonka Joosef, neitsyt Maria, Elisabet, Sakarias, Simeon ja Itämaan tietäjät lausuvat. Kertooahan se siitä, ettei evankeliumia ja lupauستا ollut voitu tuhota edeltävien vuosituhanten aikana ja että Jumalalla oli Kirkkonsa vaikeinakin aikoina, oli pa siihen kuuluvia jopa pakanoidenkin keskuudessa. Ohjaahan se meitäkin uskomaan, että Kristus on säilyttävä laumansa myös lopun aikana.

Kun apostoli kuvaa Jeesuksen iankaikkiseksi Sanaksi ja Jumalaksi, hän lausuu: “Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.” Apostoli Johannes oli saanut nähdä Pietarin ja Jaakobin kanssa Jeesuksen kirkastumisen. Kaikki apostolit näkivät hänen valtasuuruutensa hänen lukemattomissa ihmeiteoissaan, mutta erityisesti siinä, kun hän oli täynnä armoa ja totuutta ja päästi taakankantajat omantunnon kivuista synninpäästön suloisella sanalla. Siitä mekin opimme tuntemaan Jeesuksen rakkauden syntisiä kohtaan.

Tänne meidän keskellemme Jeesus syntyi. Täällä hän ikään kuin telttamajaili kulkien hyvänä Paimenena lampaattensa parissa ilman pysyvää kaupunkia ja omaa asuntoa. Hän alentui meidän oloihimme, vieläpä kaik-

kein alhaisimmaksi häpeälliselle ristin puulle. Mutta sitä kunniaa ei häneltä riistänyt maailman iva eikä ristin häpeä, että hän oli täynnä armoa ja totuutta – syntisiä varten, sinua varten. Kun hän syvimmissä tuskassa salasi valtasuuruutensa ja kirkkautensa, hän toi ilmi ihanuutensa. Kuolevana hän vakuutti kuolevalle: “Totisesti minä sanon sinulle: Tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa” – ei suinkaan kuoleman ovella, vaan elämän portilla niin kuin hän on “tosi Jumala ja iankaikkinen elämä”.

Seimen ääreltä Beetlehemistä Itämaan tietäjät palaavat pakanakirkon edustajina toista tietä takaisin maahansa. He ohittavat Jerusalemin ikään kuin kertoakseen, että Herran kirkkaus ja pakanain valkeus on tästä eteenpäin tuleva ilmi – ei vain Jerusalemissa – vaan Hengessä ja totuudessa, lohduttavassa ihanuudessaan kaikkialla siellä, missä ahdistuneet sielut kuulevat evankeliumin ja löytävät siitä rauhan tunnonleen.

Paratiisin kadotettu ihanuus avautuu sinullekin evankeliumissa, kun saat uskoa, että lupaukset ovat täyttyneet, Messias on tullut ja tehnyt kaiken, minkä hän sai Isältä tehtäväkseen, ja että nyt hänen nimessänsä ovat taivaallisen paratiisin portit auki syntiselle käydä vanhurskautettuna ja synneistä päästettynä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Nyt Kristus istuu kirkkautensa valtaistuimella ja julistuttaa apostolista sanaansa ja kokoaa Kirkkonsa maailman ääriä. Kohta täyttyy hänen lupauksensa hänen tulostaan ja saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on ihanassa valtasuuruudessaan täynnä armoa ja totuutta. Saamme kokea uuden, taivaallisen paratiisin kirkkauden maallista kuvaansa paljon ihanampana ja täydellisempänä.

Saamme sanoa jouluvirren 31 viimeisen säkeistön sanoilla:

*Oi, kuinka olen iloinen,
Kun pyhä Jeesus-lapsonen
On minun rakkahani.
Hän varmaan viimein vievä on
Mun paratiisin ilohon,
Oi suurta autuuttani!
Amen,
Amen
Luona Herran
Saan mä kerran
Armostansa
Veisata vain kiitostansa.*

Markku Särelä

25.12.2010 Siitamajalla. Virret VK 1938: 22; 416; 20:1,4; 21;

Vankien vapautumisen juhla

Joulu on vapautuksen juhla. Muistamme sitä, miten Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja astui alas maailmaan vankeudessa elävien ihmisten keskelle. Hän laskeutui pimeään todellisuuteen, jota hallitsivat synnin vankilaan, jossa kuolemaantuomit odottivat rikostensa hirvittävän tuomion toteutumista. Hän tuli vapauttajana avaamaan vankilan ovet selkoselälleen ja julistamaan kaikille tuomituille armahduksen.

Ihminen on synnin vanki

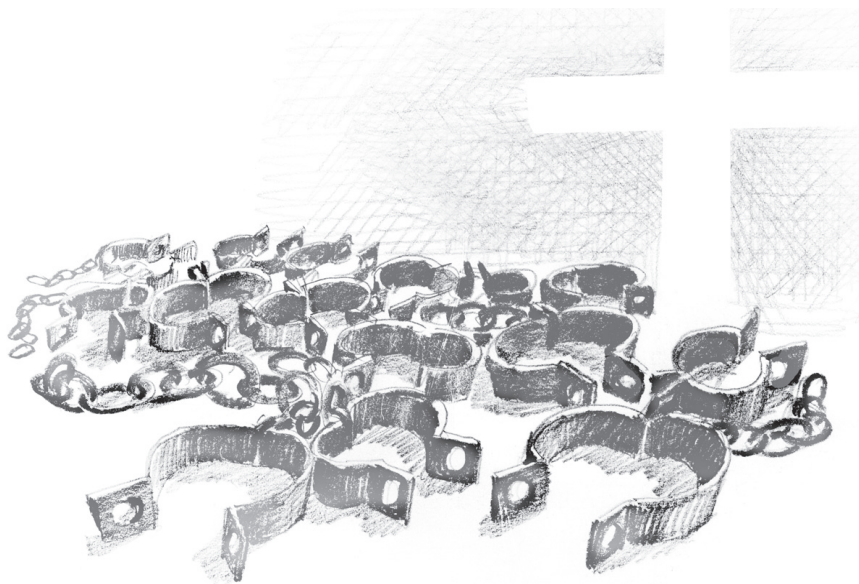
Luonnostaan ihminen on synnin vaikutuksesta kääntynyt pois päin Jumalasta. Ilman Jumalaa ihminen on omien pahojen halujensa riepoteltavana ja vietävänä. Niin kauan kuin ihminen ei edes tosissaan yritä taistella syntiä vastaan, hän ei huomaa synnin valtaa itsessään. Mutta kun hän kohtaa Jumalan lain omatunnonaan, hän näkee onnetoman tilanteensa. Hän huomaa ole-

vansa “ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa” (Ef. 2:2), mutta laki ei auta häntä lähemmäs Jumalaa. Laki on synnin vankilan armoston vartija, joka pitää ovet tiukasti lukossa ja muistuttaa vangittuja heitä odottavasta tuomiosta.

Kristus tuli ihmiseksi vapauttaakseen meidät

Tähän epätoivoiseen ja tuhoon tuomittuun todellisuuteen Kristus laskeutui. “Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.” (Gal. 4:4–5) Jumalan Poika “tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” (Fil. 2:7–8)

Kristus omaksui ihmisyyden ja tuli meidän sijaisksemme. Hän alistui vankilamme karuun elämään ja ankariin sääntöihin. Hän kärsi ih-

miselämän tuskan ja kiusaukset, mutta täytti täydellisesti synnitömänä Jumalan lain puolestamme. Ihmisenä, vaimosta syntyneenä, veljenämme, hän myös lopulta kärsi viattomana sijastamme rangaistuksen, joka meitä odotti.

Jeesuksen ihmiseksi tulemisen kautta kaikki ihmiset on armahdettu

Näin Kristus hankki meille armahduksen taivaalliselta tuomarilta. Hän maksoi verellään meistä takuusumman ja pudotti pohjan pois syyttäjämme saatanan kanteilta. Jumalallinen oikeus on puhunut ja julistanut päätöksensä koko maailmalle Kristuksen ylösnousemuksessa: kaikki syntiset on armahdettu ja julistettu vanhurskaiksi ja

kaikki synnit sovitettu Jumalan Pojan pyhällä elämällä ja viattomalla kuolemalla. Jokainen, joka uskoo tämän, saa sen omakseen. Tästä sovinnosta Kristuksen ihmiseksi tulemisen juhla muistuttaa meitä.

Vankilamme ovet on nyt avattu. Kenenkään ei tarvitse jäädä selliinsä tuomiota odottamaan. Jokainen saa uskossa astua ulos anteeksiantamukseen ja uuteen elämään Kristuksessa. Kenenkään ei tarvitse jäädä epäuskoon ja synnin vankeuteen. Jokainen on vapaa, jokainen on armahdettu, jokainen on sovitettu. Kristus on omaksumalla ihmisluonnon ja syntymällä neitsyt Mariasta tullut sinunkin Vapahtajaksesi. Tämä on joulun sanoma.

Vesa Hautala

Joulu ja jumalanpalvelus

Joulu on vain kerran vuodessa. Se on kristikunnan toiseksi suurin juhla pääsiäisen jälkeen. Joulun sanoma, Jumalan Pojan tuleminen maailmaan pelastamaan ihmiset synneistään läpäisee kuitenkin koko kirkkovuoden. Joulun vietosta saa paljon enemmän irti, kun ymmärrämme, että joulun sanoma liittyy joka ikiseen jumalanpalvelukseen, jota vietämme.

1. Jumalan Pojan lihaksituleminen oli kertakaikkinen tapahtuma

Jumalan Poika tuli ihmiseksi, jotta hän lunastaisi ihmiskunnan. Hän tuli lihaan, jotta hän voisi korjata sen, minkä Aadam ja me olemme rikkoneet. Hän luopui taivaallisesta kunniastaan ja alensi itsensä, jotta hän voisi täyttää Jumalan lain ja kukistaa paholaisen vallan. Jeesus Kristus täytti kaiken, mitä Jumala vaatii meiltä. Hän ansaitsi armon, jonka varassa syntinen ihminen kestää Jumalan edessä.

Suoritettuaan sovitustyönsä Jumalan Poika nousi taivaaseen ja nyt hän istuu Isän oikealla puolella. Hän hallitsee jumalallisessa majesteettisuudessaan. Hän on kuitenkin vieläkin ihminen. Hän ei luopunut ihmisyydestään noustessaan taivaan kirkkauteen, vaan jumaluuden ja ihmisyyden liitto hänessä on ikuinen. Lihaksituleminen on kertakaikkinen tapahtuma.

2. Jumalan Poika tulee aina luoksemme jumalanpalveluksessa

Jumalan tapa toimia on ihmismielelle kummallinen. Vain uskossa voimme käsittää seimen lapsen olevan Jumalan Poika. Tämä Jumalan merkillinen tapa toimia ei suinkaan rajoitu ensimmäiseen jouluun.

Jokainen jumalanpalvelus on tavallaan ”pikku joulu”. Poika ei tule lihaan niin kuin 2000 vuotta sitten, mutta hän tulee kuitenkin luoksemme. Hän tulee luoksemme vaatimattomalta näyttävien asioiden kautta. Kun Jumalan sana julistetaan, Kristus on läsnä tuossa sanassa ja vaikuttaa meissä uskoa (Room. 10:17). Kun lapsi kastetaan ihan tavallisella vedellä, johon on kuitenkin liittynyt Jumalan sana, Jeesus pukee lapsen valkeisiin vanhurskautensa vaatteisiin (Gal. 3:27). Seurakunnan viettäessä ehtoollista Jeesus on pyhitetyissä ehtoollisleivässä ja viinissä läsnä ja antaa niissä omaksumansa ruumiin ja veren meidän syötäväksemme ja juotavaksemme, jotta me olisimme hänestä osalliset (1 Kor. 10:16). Kaikki nämä maalliset asiat, joihin Jumala on sitonut läsnäolonsa, ovat ikään kuin Jeesuksen seimi. Niistä voimme löytää Pelastuksemme.

Jouluna voimme juhlia siis Jumalan Pojan lihaantulemisen lisäksi myös sitä, että Jeesus tulee joka jumalanpalveluksessa luoksemme ja lahjoittaa armonsa meille. Hän haluaa henkilökohtaisesti aina uudestaan tulla luoksesi ja vakuuttaa sinut siitä, että hän tuli maailmaan sinunkin edestäsi ja antoi itsensä uhriksi vuoksesi. Joulusta tulee tällä tavoin ajankohtainen aina, kun kokoونnumme jumalanpalvelukseen. Joulu on aina ajankohtainen, kun Jumala tulee luoksemme ja antaa meille kaikki syntimme anteeksi.

Mika Bergman

Mitä vanhemmille joululahjaksi

Kunnioitusta

Kunnioita isääsi ja äitiäsi. Tämä on Jumalan neljäs käsky. Se seuraa käskyissä ensimmäisenä niiden käskyjen jälkeen, jotka puhuvat Jumalan oikeasta kunnioittamisesta. Vanhempien kunnioittaminen on tärkeä asia, jolle Jumala antaa hyvin suuren arvon.

Vanhemmat ovat Jumalan lahja. Hän on antanut vanhemmat meille pitämään meistä huolta ja kasvattamaan meitä. Vanhempien tehtävä on tärkeä ja arvokas. Siksi meidän tulee pitää vanhempiamme "Jumalan sijaisina ja ajatella, että he yhtä kaikki ovat isä ja äiti, jotka Jumala on antanut, miten vähäpätöisiä, köyhiä, raihnaisia tai omituisia he sitten ovatkin" (Iso Katekismus, Neljännen käskyn selitys). Vanhempien kunnioittaminen ei perustu niinkään siihen, miten hyvin he onnistuvat tehtävässään vanhempina, vaan ennen kaikkea siihen, että juuri he ovat Jumalan meille asettamat ja antamat vanhemmat.

Saamme olla Jumalalle kiitollisia vanhemmistamme ja kaikesta siitä hyvästä, minkä hän on heidän kauttaan antanut meille. Erityisesti kristityt vanhemmat, jotka opettavat lapsilleen uskoa, ovat siunaus, jonka hyvät vaikutukset kulkevat mukana läpi elämän.

Meillä on syytä kiitollisuuteen myös vanhempiamme kohtaan, kun muistamme, miten paljon he ovat tehneet työtä meidän eteemme. Kiitollisuus ja sen näyttäminen on tärkeä osa kunnioitusta, jota Jumala haluaa meidän osoittavan vanhemmillemme.

Vanhempien kunnioittaminen on Jumalalle mieluisin hyvä teko. Se on nuorelle tapa elää uskoaan todeksi. Samalla kunnioitus on hyvä ja vanhemmille mieluisa teko. Se on paras lahja, jonka kristitty nuori voi vanhemmilleen antaa.

Me nuoret saatamme joskus rikkoa tätä käskyä suhtautumalla vanhempiiimme epäkunnioittavasti. Saatamme pitää heitä vanhanaikaisina tai typerinä tai olla kiittämättömiä. Tämänkin synnin saamme kuitenkin tuoda Jumalalle ja luottaa hänen anteeksiantamukseensa Kristuksessa. Taivaallinen Isämme on meille armollinen. Armon valossa näemme myös vanhempamme Jumalan antamina ja hänelle rakkaina kaikista heidän puutteistaan huolimatta. Jumalan isällinen rakkaus meitä kohtaan auttaa meitä osoittamaan rakkautta vanhemmillemme.

Vesa Hautala

Kuuliaisuutta

Jouluna on yleisesti tapana ostaa lahjoja läheisille ihmisille. Usein voi mennä paljonkin aikaa siihen, että keksii sopivan lahjan annettavaksi. Oletko jo miettinyt, keille aiot tänä vuonna antaa joululahjoja ja mitä lahjoja annat? Haluan tässä nyt helpottaa urakkaasi ja antaa lahjaidean vanhempiasi varten: ole heille kuuliasainen.

Tämä lahja on kallis ja sen toteuttaminen vaatii paljon. On todella helppo napista vanhempia vastaan, jos he tekevät jotakin, mikä meistä näyttää järjettömältä tai jos jokin heidän käskemänsä asia ei ollenkaan huvita. Siksi toivon, että painaisit tänä jouluna mieleesi, että vanhemmillasi on yleensä mielessään sinun parhaasi, vaikka et sitä osaisikaan huomata. Ja vaikka vanhemmat tekisivätkin joskus jotakin typerää, ole silti kuuliasainen heille, kunhan he eivät vain käske mitään, mikä rikkoo Jumalan tahtoa. Sinun ei pidä olla kuuliasainen heille sen tähden, että he ovat *hyviä* vanhempia, vaan sen tähden, että he ovat vanhempia. Jumala on antanut heidät sinulle sitä varten, että he pitäisivät sinusta huolta.

Tämä lahjaehdotukseni ei ole muuta kuin neljännen käskyn noudattamista: “Kunnioita isääsi ja äitiäsi”. Tämän käskyn noudattaminen käytännössä ilmenee juuri kuuliaisuutena. Niin myös tähän kuuliaisuuteen pätee se, mikä kaikkiin muihinkin Jumalan käskemiin asioihin. Halua käskyn toteuttamiseen et löydä itsestäsi. Vain Jeesus voi tehdä sinut halukkaaksi kuuliaisuuteen. Siksi vietä tämä joulun aika hänen armonsa äärellä! Lue Jumalan sanaa ja osallistu ehtoolliselle. Kun Herra antaa armonvälineissä armonsa sinulle, sitten sinäkin haluat antaa lahjoja muille. Hän oli kuuliasainen Isälleen, ja niin meistäkin tulee kuuliasia sekä taivaalliselle Isälle että “maallisille isillemme”, kun hän vain saa asua sydämessämme.

On innostavaa, että Jumalaa ja vanhempia voi palvella niin helpolla tavalla! Ihan tavalliset kuuliaisuuden teot arjessa ilahduttavat taivaallista Isäämme ja myös niitä, jotka hän on rakkautensa antanut pitämään meistä huolta. Uskon, että tässä on joululahja, josta vanhempasi varmasti ilahtuvat.

Mika Bergman

Odotusta

Laitan lyhdyn ulko-oven viereen. Syytän kynttilän ikään kuin tulijalle oppaaksi. Siitä tulija näkee, että on tervetullut. Olen leiponut pullaa. Tuoksu täyttää koko pienen kodin. Laitoin puhtaan, silitetyn pöytäliinan. Katoin pöydän. Kaikki on valmista.

Katson tielle, tuleeko kukaan? Odotan rakkaitani. Lähetän hiljaisen rukouksen: Isä siunaa heitä, lähetä enkelisi varjelemaan, että kulkisivat sinun teitäsi. Nyt tiellä näkyy tutun näköinen auto. Sydämeni täyttää ilo.

On toinenkin odotus. Odotan Joulun Vierasta. Hän tulee, hän valaisee minun tieni. Hän pesee minun sydämeni ja hän ruokkii minut, niin ettei minulle tule nälkä eikä jano. Hän on valmistanut minulle juhla-aterian. Rauha ja onni ovat osanani. "Meille on syntynyt Vapahtaja."

Mummi

Uudenvuoden hartaus

Jeesuksen nimessä

Uusi vuosi on Kristuksen ympärileikkaamisen muistojuhla. Sen tapahtuman yhteydessä hänelle annettiin nimi Jeesus, kuten Jumala oli enkelin kautta Joosefille käskenyt. Nimi Jeesus on suomeksi 'Vapahtaja'. Tässä nimessä kristityt alkavat vuotensa ja jokaisen päivänsä. Siinä nimessä saamme myös päättää vuotemme.

Jeesuksen nimessä alkaminen, eläminen ja päättäminen on armon, pelkän Jumalan laupeuden varassa elämistä. Kysymyksessä ei ole vain Jumalan yleinen ihmisrakkaus, vaan hänen syntisiä kohtaan osoittamansa laupeus.

Kysymyksessä on Kristuksen meille hankkima armo, jonka Jumala on Kristuksessa hankkinut koko ihmiskunnalle. Se on täysin valmiina Kristuksessa. Siihen ei tarvitse, ei voi eikä saa panna mitään meistä lähtevää, mitään meidän ominaisuuttamme eikä mitään meidän tekoamme. Se on täydellisesti lahja-armo.

Lahja-armo on taas Kristuksen vanhurskaus, se vanhurskaus, jonka ihmiseksi tullut Jumalan Poika hankki meitä syntisiä, jumalattomia varten kuuliaisuudellaan, kärsimyksellään, verellään ja kuolemallaan eli lunastustyöllään. Se vanhurskauttaa jumalattoman.

Tämän Kristuksen vanhurskauden Jumala tunnusti ylenpalttisesti riittäväksi edessään kaikkien meidän syntisten hyväksi herättämällä Jeesuksen kuolleista. Tämän Jumala on ilmoittanut evankeliumissa ja jakaa sitä evankeliumin kaikissa muodoissa eli kaikissa armonvälineissä.

Evankeliumi tuo meille Kristuksen vanhurskauden sanassa. Sitä taas on kirjallista, luettua, puhuttua, laulettua, kuultua ja muisteltua sekä ulkonaisiin aineisiin sakramenteissa yhdistettyä. Kaikki evankeliumin eri muodot ovat elävää sanaa, joiden kautta Pyhä Henki vaikuttaa pelastavan uskon ja sen säilyttää.

Kun alamme vuotemme ja päivämme Jeesuksen nimessä, alamme ja elämme armon varassa Kristuksen vanhurskauteen pukeutuneina. Siinä nimessä, sen voimalla ja sen puhdistamina haluamme elää Jumalalle ja täyttää hänen tahtoaan hänen kunniakseen, lähimmäisen parhaaksi ja Kristuksen Kirkon rakentamiseksi.

Tiedämme siinä nimessä saavuttavamme voiton ja tulevamme kerran perille. Siinä nimessä on hyvä alkaa, hyvä jatkaa ja hyvä päättää.

*Jeesus, salli nimes sun Olla tunnussananamme.
Kautta vuoden aljetun Olkoon nimes lippunamme,
Uskovilla kaikilla, Herran liittolaisilla.*

*Pyhä nimi Jeesuksen Soikoon seurakunnissamme,
Armosana taivainen Kaikukohon kirkoissamme
. Kaikkia se hyvyyteen Johtakoon ja pyhyyteen.*

*Jeesus, kalliin veresi Anna olla aarteenamme,
Että lunastuksesi Uskossa me omistamme.
Suo niin vuosi vuodelta Meidän kasvaa armossa.*

*Jeesus, anna nimehes Meidän tehdä kaikki työmme.
Jeesus, siunauksehes Kätke päivämme ja yömme.
Kirkasta sun sanasi Meille tiemme oppaaksi.*

*Nimelles nyt kiitoksen Tuomme vaivain maailmassa,
Jälkeen aikain vaiheitten Kerran taivaan kunniaassa.
Jeesus, Jeesus, nimesi Ylistetty iäti!*

VK 1939 nro 38. Benjamin Schmolck (saks.), 1672-1737

Markku Särelä

Loppiainen on evankeliumin universaalisuuden juhla

Itämaan tietäjät olivat ensimmäiset pakanat, jotka saivat nähdä maailmaan tulleen Messiaan. Jumala ei ollut Vanhan Liiton aikanaan jättänyt pakanoita kokonaan vaille todistusta Messias-toivosta, vaan erityisesti Juudan pakkosiirtolaisuuden aikana Jumalan sana levisi laajaan tietoisuuteen juutalaisten ulkopuolellekin. Niin tapahtui muulloinkin. Jollakin tavoin oli säilynyt niiden tietäjien keskuudessa tieto Messiaan eli Jaakobin tähden tulosta. He uskoivat niin lujasti, että lähtivät lahjoineen pitkälle, rasittavalle matkalle.

Tietäjillä oli tuon ajan rajallisissa oloissa kuitenkin vakaa ymmärrys siitä, ettei Messias torju heitä, että hekin saavat kumartaa häntä ja että heidän lahjansa ovat hänelle otollisia.

Kun Kristus nousi ylös kuolleista, hän lähetti apostolinsa julistamaan kaikille tarkoitettua evankeliumia Pyhän Hengen voimassa. Evankeliumi ylittää kaikki raja-aidat ihmisten välillä. Niin kuin Kristuksen sovitustyö on tapahtunut kaikkien edestä ja jokaisen ihmisen synnit ovat sovitetut, niin evankeliumikin on yleinen, kaikkia koskeva eli universaali.

Meillä ei ole selkeätä, täsmällistä kuvaa siitä, kuinka Jumala Vanhan Liiton aikana välitti Messias-lupausta

pakanoille. Saamme uskoa, että sellaista on ollut paljon laajemmin kuin osaamme ajatella. Taivaan kirkkaudessa saamme varmasti tavata monia pakanoista pelastuneita ja evankeliumin uskoneita, joista meillä ei ole täällä ollut mitään tietoa.

Nyt evankeliumin on mahdollista välittyä internetin kautta sinnekin, missä sen julistaminen ja esilläpito on ankarasti kielletty ja väkivalloin estetty. Samoin kuin muuttolinnut eivät tarvitse passia eivätkä viisumia, niin evankeliumikin voi mennä sinne, mistä emme tiedä mitään. Jos Siperian hanhet voivat matkoillaan ylittää vähähappisessa tilassa ja ankarassa pakkasessa kymmenen kilometrin korkeudessa Tiibetin vuoret, niin mitkä esteet voikaan ylittää evankeliumi, jonka kulkua Jumalan kaitselmuksen kannalta enkelit ohjaavat ja auttavat!

Nyt evankeliumin ehkä pahimpana esteenä on ihmisen turmeltunut järki. Se peukaloi evankeliumin kirkasta sanomaa ja Pyhän Hengen innoittamaa Raamatun sanaa. Jumalan paikalle se panee tieteen, Raamatun sanan paikalle tutkimuksen ja uskon paikalle älyn. Evankeliumi kuitenkin ylittää nämäkin esteet ja voittaa ne niissä sydämissä, jotka Jumalan voimasta uskovat evankeliumin autuutekseen.

Ota oppaaksesi sanalle kuuliaiset tietäjät. Lähde Jerusalemissa Beetlehemiin, se on, maallisista leipähuoneeseen, evankeliumin ruokapöytään. Kun vaino nousee ja Jumala käskää palaamaan toista tietä eikä maallisen valtokeskuksen kautta, niin palaa Kristus ja hänen rauhansa sydämessäsi sinne, missä Jumalaa rukoillaan Hengessä ja totuudessa. Jerusalemlille ja Beetlehemille jäivät niiden historialliset nimet. Jeesus sen sijaan pakeni Beetlehemistä ja surmattiin Jerusale-

missa, mutta Kirkossaan eli Siionissaan hän on aina läsnä evankeliumissa.

Samoin kuin evankeliumi on yleinen, niin on myös Kristuksen Kirkko. Se löydetään Kirkon tuntomerkkien nojalla Sanan opastamana, kuten jo itämaan tietäjät sen löysivät. Älä siis mielessäsi kytke Kirkkoa paavin tiaaraan tai piispan hiippaan tahi maalliseen valtaan, vaan yksin Kristukseen ja hänen evankeliumiinsa.

Markku Särelä

Vuoden 2012 alkajaisiksi

Uskon ja epäuskon hedelmät

Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti. Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi hänen ovensa edessä täynnä paiseita ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Ja koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitansa. Niin tapahtui, että köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Ja rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. Ja kun hän nosti silmänsä tuonelassa, vaivoissa ollessaan, näki hän kaukana Aabrahamin ja Lasarusen hänen helmassaan. Ja hän huusi sanoen: 'Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä!' Mutta Abraham sanoi: 'Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi, ja Lasarus samoin sai paha; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa. Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luokseenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.' Hän sanoi: 'Niin minä siis rukoilin sinua, isä, että lähetät hänet joutuisi taloon – sillä minulla on viisi veljeä – todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.' Mutta Abraham sanoi: 'Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkoot niitä.' Niin hän sanoi: 'Ei, isä Abraham; vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen.' Mutta Abraham sanoi hänelle: 'Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.'” Luuk. 16:19–31.

Jeesus kertoi tämän kertomuksen rikkaasta miehestä ja Lasarusesta rahanahneitten fariseusten kuullen. Tällä kertomuksella Jeesus asettaa elämänarvot oikeaan järjestykseen. Tätä ei ole kirjoitettu silloin eläneitten ihmisten tähden, jotka ovat jo ajat sitten kuolleet, vaan meitä varten, ettemme joutuisi rikkaan miehen tukalaan osaan.

Tekstimme päähenkilöt, rikas mies ja Lasarus, olivat kumpikin juutalaisia, siis Aabrahamin lapsia. Lasarus oli Aabrahamin lapsi sekä maallisen että hengellisen syntymänsä kautta, rikas mies vain ajallisen syntymänsä nojalla. Samaa sukua eli veljiä he olivat keskenään vain maallisen syntymän mukaan, todellisia uskonveljiä he eivät olleet, vaikka elivätkin Israelin ulkonaisen jumalanpalvelusjärjestyksen sisällä. Kansallinen sukulaisuus käy ilmi siitä, että vaivassa ollessaan rikas mies huutaa Aabrahamia avukseen kutsuen häntä isäksi, ja Abraham puhuttelee häntä sanalla poikani.

Me ihmiset olemme kaikki Aadamin jälkeläisiä, luomisen perusteella. Olemme jopa kaikki saaneet alkumme Jumalasta, ja hän on Luojamme eli Isämme. Kuitenkaan me kaikki emme ole Jumalan lapsia hengellisessä merkityksessä,

vaan koko ihmiskunta jakautuu tässä suhteessa kahtia: uskoviin ja epäuskoiisiin. Sama jako kulkee edelleen ulkonaisen kristikunnan piirissä ja oman kirkkommekin piirissä. Ratkaisevaa ei ole uskonnollisuus, sitähan fariseuksilla oli, vaan todellinen sydämen luottamus ohi kaikkien omien tekojen Jumalan armoon. Tämän seikan haluamme painaa sydämeemme lähtemättömästi oikein syvälle. Pelastumme yksin armosta, yksin Kristuksen tähden.

Kävin eilen katsomassa sairaalassa erästä ystävääni. Koska hän oli syvässä unessa, menin tervehtämään hänen huonetoveriaan. Pääsimme luontevasti keskustelun alkuun. Puhuin hänelle pari sanaa Jumalan armosta Kristuksessa. Hän sanoi, että hänestä olisi liian helppoa pelastua yksin uskosta armoon. Sanoin hänelle, että vaikeampi tie on mahdollon ja että on meille hyvä ja tarpeen, että pelastus on pelkästä armosta yksin Kristuksen tähden. Tämän varaan jäämme. Tarvitsemme helpon tien. Muuta mahdollisuutta ei ole.

Vain usko Vapahtajaan ja armoon pelastaa

Lasarus elää kurjissa oloissa kuin Jumalan kiroamana vailla ajallista siunausta. Rikas mies on kuin Jumalan lempilapsi, joka elää ilossa ja vauraudessa vailla huolta huomisesta. Lasarus on täynnä paiseita, ja nälkä kurnii hänen vatsassaan. Hän ei tunne vain ruumiillista kipua tai nälkää hyvältä tuoksuvan ruoan ääreltä pois potkittuna, vaan hän tuntee myös halveksivat katseet, ihmisten tylyyden ja oman täydellisen mitättömyytensä. Hän on kerjäläinen, rauhanhäiritsijä, ilon pilaaja, vielä vähempiarvoinen ja pahempi kuin pelkkä nolla, saastainen, syntinen ja hylkiö.

Kuoltuaan Lasarus kuitenkin tulee Aabrahamin helmaan, siis sinne minne Aabraham tuli kuoltuaan, toisin sanoen, taivaaseen, autuuteen, kirkkauteen ja ikuiseen kunniaan. Todellisuudessa Lasarus on Aabrahamin lapsi. Miten Aabraham pelastui iankaikkiseen elämään? Sama tie on ollut myös Lasaruskin tie, koskapa Lasaruskin tuli perille. Saman tien tarjoaa meillekin Jumalan sana. Jeesus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muuten kuin minun kauttani." (Joh. 14:6).

Raamattu kertoo meille, että Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Hän uskoi sen, mitä Jumala hänelle sanoi. Jumala lupasi hänelle toteuttaa lupauksensa Messiaasta. Tämän toteutuksen välttämätön välivaihe oli, että Aabraham saa pojan, niin että Messias voi aikanaan syntyä Jumalan määräämästä kansasta ja sukulinjasta. Messiaassa oli määrä tulla syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän siunaus kaikille kansoille. Aabrahamilla ei ollut tähän mitään ansioita, vaan Jumala kutsui hänet ensi kerran silloin, kun hän vielä oli epäjumalanpalvelija ja jumalaton. Sellaiselle Jumala antoi uskon lahjan, uskon, joka turvautui luvattuun Vapahtajaan, uskon, joka samalla uskoi muutkin uskoon kuuluvat asiat. Senkin jälkeen, kun Aabraham oli ensi kerran uskonut, hän uskoi Jumalaan, joka vanhurskauttaa jumalattoman.

Lasaruselta oli tullut Aabrahamin hengellinen poika. Hänkin uskoi Juma-

laan, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sellaisen nollan kuin hän oli. Aabrahamin uskoa eivät estäneet lapsettomuuden pitkät vuodet eikä edes hänen ruumiinsa kuolelutuneisuus, sillä hän uskoi kaikkivaltiaaseen Jumalaan, joka herättää kuolleet ja voi tehdä hänellekin, mitä lupaa. Lasarus uskoi kurjuutensa keskellä vastoin kaikkia ihmiskäsityksiä ja oman sydämensä ajatuksia pääsevänsä siunauksesta osalliseksi ilman omaa arvollisuutta ja omia tekoja, nollaakin pahempana. Sellainen on Jumalan vaikuttama usko. Se pelastaa – se nostaa kurjan taivaan autuuteen syvimmästäkin ahdingosta. Se tekee kurjasta autuaan. Se vie perille. Uskon voima ei ole näet uskossa itsessään, vaan Kristuksessa, joka on avannut armon tien syntisille taivaaseen. Hyvä Paimen löytää eksyneet lampaansa ja kantaa heidät perille.

Näe itsesi Jumalan lain peilistä. Silloin käsität olevasi hengellisesti köyhä ja kurja kuin Lasarus. Mutta pane turvasi Jeesukseen, ja niin toteutuu tämä Jeesuksen lupaus sinullekin: “Monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa” (Matt. 8:11). Tämä on uskon tärkein ja merkittävin hedelmä.

Vain epäusko kadottaa

Rikas mies oli ympärileikattu ja sitoutunut noudattamaan lakia, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan lain todellisesta merkityksestä. Rikkaalta mieheltä näet puuttui – ei ainoastaan synnintunto – vaan nimenomaan pelastava usko, ja sen vuoksi hän joutui kadotukseen, jossa hänellä ei ollut vähäisintäkään lohdutusta. Jos hän olisi ollut armosta autuas, hän olisi nähnyt Lasaruksessa lähimmäisen, joka tarvitsee hänen rakkauttaan, ja vielä sitäkin enemmän, hän olisi nähnyt Lasaruksessa uskonveljen, samalla tavalla armon osakseen saaneen, saman tien kulkijan, matkatoverin. Usko olisi synnyttänyt hänessä rakkautta, joka ei ainoastaan peitä veljien vikoja, vaan rientää auttamaan, kun apua tarvitaan.

Epäusko sen sijaan tuottaa omia hedelmiään. Sen rakkaus on vaativaa rakkautta, ei antavaa ja uhrautuvaa. Se haluaa rakkautta, huomiota ja palvelua toisilta, mutta osoittaa sitä toisille vain vastalahjan toivossa. Se on itseään, loistoaan ja taitojaan esille tuovaa. Epäusko ei iloitse Lasaruksen läsnäolosta. Se ajattelee, et-

tei noista Lasaruksista ole hyötyä, ja se paheksuu sairaan ja nälkäisen Lasaruksen toimeettomuutta. Epäusko elää ilman Jumalan lupauksia anomatta ja saamatta. Usko sen sijaan kääntyy puutteessaan Jumalan puoleen ja saa, milloin ja siinä määrin kuin Jumala tahtoo, paitsi hengellisiä aarteita, myös toimintaa yhteisen uskon asian hyväksi.

Kuva rikkaasta miehestä ilmenee tietysti silmiinpistävämpänä ajallisesti varakkaiden, mutta epäuskoisten kohdalla. Sama kuva peilautuu myös meidän ja jokaisen ihmisen vanhasta ihmisestä, jota kasteemme esikuvan mukaan tulee joka päivä kuolettaa. Jos emme sitä kuoleta, se tempaa meidät kuolemassa mukaansa rikkaan miehen paikkaan. Sellainen on epäuskon lopullinen hedelmä.

Tietysti kaikki synnit, kuten rakkaudettomuus, ahneus, ylenkatse ja tylyys, ovat kadottavia syntejä, mutta epäusko on se varsinainen peritty perussynti, joka vie kadotukseen. Muut synnit ovat vain sen hedelmiä, miten inhottavia ja karkeita ne saattavatkin olla.

Mille perustalle usko rakentuu

Kertomuksen lopussa Jeesus kuvaa rikkaan miehen pyyntöä, että Aabraham lähettäisi jonkun kuolleista varoittamaan hänen veljiään, etteivät hekin joutuisi samaan paikkaan. Rikkaalla miehellä on paha omatunto veljiensä tilasta huonon esimerkkinsä tähden, ja hän yrittää lähettää heille viestin luonnollisen ihmisen keksimällä, väärällä tavalla. Niin kaikki sellaiset ilmestykset, joissa joku kuolleista pyhistä tulisi julistamaan evankeliumia tänne, ovat petollisia harhakuvia. Jeesus ohjaa meidät tässä ilmoitettuun Jumalan sanaan uskomaan, mitä Mooses ja Profeetat ovat kirjoittaneet. Jumalan Seurakunta on rakennettu Apostolien ja Profeettojen perustukselle kulmakivenä itse Herra Jeesus Kristus. Ei edes siinä erityistapauksessa, kun itse ylösnoussut Herra Kristus ilmestyi Paavalille, tämä ei voinut jäädä tämän ilmestymisen varaan, vaan hänen täytyi mennä kasteelle, jotta hänen syntinsä pestäisiin siinä pois, ja jäädä elämään armonvälineistä (Apt. 22:16).

Uskonpuhdistaja Martti Luther käsitellessään Paavalin kääntymystä varoittaa ilmestyksistä, joihin hurmahenget vetoavat, ja hän sanoo Vapahtajan osoittavan Paavalin sinne, missä on Jumalan sana ja kaste. On tehtävä tarkka ero sillä, mikä on Pyhän Hengen toimintaa, ja mikä lähtee ihmisen kokemuksista. Apostoli ja Profeetat saivat Pyhän Hengen johtamina Jumalan sanan, ja se vie meidät sinne, minne Aabraham ja muut pyhät ovat menneet, eli taivaaseen. Ilmestyksistä haaveilu vie rikkaan miehen seuraan eikä vapauta pahasta omastatunnosta. Tämä on tekstimme selvä viesti.

On vain yksi tie, Jeesus tie. Sitä saamme kulkea Jumalan sanan ja hänen lupautensa valossa. Ne ovat niin ja aamen niin kurjalle Lasarukselle kuin jokaiselle, joka syntisyytensä tuntee ja jota vain armo voi auttaa. Saamme jäädä armon varaan, ja se pelastaa, se yksin.

Markku Särelä.

*Pyhäkoulun opetusmateriaalia kotien ja koulujen
käyttöön sähköpostin välityksellä:*

Tule mukaan!

Joka viikolle on oma aineistonsa, joka sisältää Raamatusta otetun opetusaiheen.

Aineiston on tehty tunnustuksellisen luterilaisen opin perustalta ja sisältää:

- sunnuntain aiheeseen liittyvän Raamatun tekstin,
- värikuvan tapahtumasta sekä
- opetukseen liittyviä ohjeita ja taustatietoa opettajalle.

Pyhäkoulumateriaali lähetetään sähköpostin kautta. Aineiston jakelulistalle ilmoittautuminen ei edellytä vastaanottajalta mitään sitoutumista aineiston käyttöön eikä sähköpostiosoitetta käytetä muuhun tarkoitukseen.

Lähetä sähköpostitietosi osoitteella: *lapsille@luterilainen.com*

niin saat pyhäkouluaineiston joka viikko.

Kirjallisuus uutisia

Virpi Apposen runokirjaa, *Hiljainen tuuli*, ei enää ole saatavilla, mutta kirjan runot ja pakinat voi lukea osoitteessa:

<http://www.luterilainen.com/files/kirjasia/Hiljaintuuli.pdf>

Tai www.luterilainen.com ja valitsemalla valikoista

Lue verkkokirjoja -> Runokirjoja.

STLK on ottamassa uudet painokset **Martti Lutherin** *Isosta katekismuksesta* ja Kristinopista venäjäksi. Käännökset ovat *Andrei Nikitinin* Pietarista.

Lehtemme Luterilaisen asiaa

Ensi vuonna, jos Jumala suo, Luterilainen ilmestyy kahdeksana numerona, joista kaksi on kaksoisnumeroa. Vuoden 2012 ensimmäinen Luterilainen tulee suunnitelman mukaan lehden vastaanottajille helmikuun puolivälissä. Lehden päätoimittajana on toistaiseksi Markku Särelä, artikkeleiden kirjoittajina toimivat lähinnä STLK:n teologit. Taitosta ja kuvituksesta vastaa Kimmo Pälikkö.

Muistathan maksaa Luterilaisen 2012.

Kotimaassa 25 euroa, ulkomaille 35 euroa.

Tilille: IBAN: FI15 8000 1700 3033 09

SWIFT-BIG: DABAFIHH

Joululeiri

Orivenden Siitamajalla 28.12 - 31.12. 2011

Leirin teema; Jumala on kanssamme

Joululeirin ohjelma lapsille ja nuorille

ke 28.12.	11.30 Ruokailu
13.00 Ruokailu	14.30 Päivämehu
13.45 Avaus	16.00 Nuorten tunti / Ohjaajien tunti
15.00 Nuorten tunti/ Ohjaajien tunti	17.00 Ruokailu
17.00 Ruokailu	18.00 Joululauluja
18.00 Joululauluja	19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma
19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma	20.00 Iltapala
20.00 Iltapala	
	la 31.12.
to 29.12. ja pe 30.12.	8.30 Aamupala
8.15 Aamupala	9.15 Aamurukous
9.00 Aamuhartaus	Pakkausta ja siivousta
9.30 Pastorin tunti	11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus
10.30 Nuorten tunti / Ohjaajien tunti	n. 12.15 Ruokailu

Opettajina ovat pastorit Markku Särelä, Kimmo Närhi ja Edward Brockwell sekä teologian ylioppilaat Mika Bergman ja Vesa Hautala. Leirimaksu on 52 euroa, ja se peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Ota mukaasi ainakin Raamattu, yöpymis- ja peseytymisvälineet sekä ulkoiluun sopivaa vaatetta.

Ilmoittautuminen 19.12.2010 mennessä; teol.yo. Mika Bergmanille (bergman_mika @ hotmail.com), puh. 040 8650372 tai pastori Kimmo Närhille puh. 040-7567659 tai sähköpostilla: kimmo.narhi@luterilainen.com.

Teologipäivä tammi-helmikuussa. Katso tulevaa ilmoitusta internetissä. Kaikki sydämellisesti tervetulleita!

Kuolinsanoma

Tri Wilbert Kreiss (1937 – 2011) on saanut iäisyyskutsun. Hänet siunattiin haudan lepoon Woertissä Elsassissa 5.11.2011. Hän vieraili Siitamajalla vuonna 1983. Ks. Luterilainen -lehden vuosikerrat 1980 – 1984.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. HPE 11.12. ja 15.1. *Joulukirkko* su 25.12. klo 16 (huom. kellonaika!) *Pyhäkoulu* su 4.12., 18.12., 8.1. ja 22.1. klo 10.15. *Raamattutunti* torstaisin 15.12. asti ja 12.1. alkaen klo 19. Aiheena Ilmestyskirja.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22. *Jumalanpalvelus* su 27.11. (HPE) klo 14; 22.1. (HPE) klo 14. ja 19.2. klo 14.

Joensuu jumalanpalvelus (HPE) to 8.12.; 19.1. ja 23.2. klo 18.

Jyväskylä. *Jumalanpalvelukset*: Marttalassa, Yliopistonkatu 11, toinen kerros: la 14.01.2012 klo 16 ja la 11.02.2012 klo 16. Seuraavat 03.03.2012; 31.03.2011; 21.04.2012; 12.05.2012. *Raamattutunnit* joka maanantai klo 18.30 Keisaloilla Emännäntie 10 K 14 (EB) 12.12. asti ja 9.1. alkaen. Tiedustelut past. Edward Brockwell, Työppäläntie 8 C 19 puh. 050-4331100 ja sähköposti ebrockwe@gmail.com

Kokkola *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 9.12. ja 20.1. ja 24.2. klo 18 (KN).

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* la 17.12. (HPE) ja la 28.1. (HPE) klo 14 (KN). *Raamattutunti* ke 15.2. klo 14 (KN).

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 18.12.; 8.1. ja 5.2. *Raamattutunti* to 24.11., 15.12. sekä ke 11.1.; 25.1.; 8.2. ja 22.2. klo 17.

Pori, Marttala, Valtakatu 7. *Jumalan-*

palvelus la 26.11. (HPE); 21.1. (HPE) ja 25.2. klo 17 (KN).

Siitama *Joulukirkko* su 25.12. klo 12. Joululeiri lapsille ja nuorille. ke 28. – la 31.12.

Suolahti. 4.12.2011 klo 13 adventin jumalanpalvelus Leppäsillä Kuhnamonranta 5.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A. *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 14 18.12. asti, HPE 20.11. Joulujuhla jumalanpalveluksen yhteydessä su 4.12. klo 14. Jumalanpalvelukset jälleen joka sunnuntai 8.1. alkaen klo 14, HPE 20.11., 29.1. ja 26.2. Ehtoolliskirkot pitää KN, muut eri teologit vaihdellen.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12. *Jumalanpalvelus* su 18.12. (HPE); su 8.1. (HPE) sekä la 11.2. klo 16. (KN)

Vaasa, Marttala, Raastuvankatu 3 D, jumalanpalvelus (HPE) la 19.11. klo 11, 10.12. **klo 17**, 21.1. ja 25.2. klo 11.

Mualla pyyntöjen ja sopimuksen mukaan.

Kaikki sydämellisesti tervetulleita!

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Työppäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Jouluaaton hartaus, Martti Luther.....	294
Jouluevankeliumi, Luuk. 1:1–20.....	295
Kuka on ihmiskunnan Vapahtaja, EB.....	296
Jumalan antama Messias, MS.....	298
Mikä oli ja on Kristuksen asema Isään nähden, MS.....	302
Joululahja, GAA.....	305
Miksi Jumalan Poika tuli ihmiseksi? VH.....	306
Pyhä Kolmiykseys ja joulu, MB.....	308
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	309
Aika ja iäisyys kohtasivat ensimmäisenä jouluna, KN.....	317
Herran kirkkaus – Kristuksen valtasuuruus, MS.....	319
Vankien vapautumisen juhla, VH.....	323
Joulu ja jumalanpalvelus, MB.....	325
Mitä vanhemmille joululahjaksi, Nuorten palsta, MB ja VH.....	327
Odotusta, Puun Juurella, Mummi.....	328
Jeesuksen nimessä, MS.....	329
Loppiainen on evankeliumin universaalisuuden juhla, MS.....	331
Uskon ja epäuskon hedelmät, MS.....	333
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	337-339
Kansi: Joulun lapsi, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2011: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI.

Puh. 040-5200579. Sähköposti: markku.sarela@kolumbus.fi

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com**